

কৈকরম

সম্পাদক

ডাক্তার সুনীল গাঙ্গুলী • স্রুতি বসুদেব

২০২৪-২৫ বর্ষ....

কলেক্টর অফ এডুকেশন, নগাঁও
অষ্টাগম্বৰ মৌজিচ্যুত অকাশিত
হস্তনিধিত আত্মাচৰ্চা

উদ্বোধনিকা:

বীণা হুমা অইকীয়া

সম্পাদকস্বয়:

ডাক্তাৰ গুৰু গগন

অশ্বতি বদলৈ

20/03/2020
20/03/2020

20/03/2020
20/03/2020

20/03/2020
20/03/2020

20/03/2020
20/03/2020

উৎসর্গ

‘কল্যাণে’ অৰু ‘প্ৰকৃষ্টমনঃ’ নগাঁও এই শিক্ষাব্যৱস্থান
খনৰ লগত জড়িত প্ৰতিটি বৰ্ষৰ পৰা
বৰ্ষজ্ঞানপ্ৰাপ্তে যি সকল ব্যক্তিৰ
সাহিত্য আৰু অৱশ্যে বৰ্ষৰ ফলত
এই শিক্ষাব্যৱস্থানটি গঢ় লৈ উঠিছে,
সেই শিক্ষাৰ সাক্ষী সকললৈ,
লগতে কল্যাণৰ শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰীসকল
আৰু সম্ভৱতঃ শিক্ষক-প্ৰশিক্ষণী সকলৰ নামত
‘ঐক্য’ আয়োজনীয় উৎসৰ্গ কৰা হৈল।

সম্পাদনা সমিতি

সম্পাদনা-সমিতি

প্রকাশ কাল : ২০২৪ - ২০২৫

চতুর্থ প্রকাশ

উদ্বোধনমূলক : স্রী বীণা হুগা অর্ধেকীয়া

সম্পাদক : ডাক্তার্য হুগা গায়ন

প্রস্তুতি ববদলৈ

বৈদ্যপাত : ৩০ চিত্রন দাস

অন্য কবণ : জিবেণী বংশঃ পি, ডলি গোদ্বামী, নিশা দাধবা,

নিহাধিকা শিৱ কণাশ্যপ, ঐশ্বর্য অর্ধেকীয়া, শুভবা পবাসব,
জিমাফী গাণে, সমুজ্জ্বল দত্ত, বিমন চাহ, অক্লব শাধিকা,
কোভুড ববা, গীতিক গায়ন, শ্রাবানা বহমান, স্বরূপ নন্দন,
হিমাফী চেতিয়া, চাইনী ববা, জীতি ববা, পল্লবী ববা, জামিমা
ববা, পাবিষ্টিতা শাধিকা, প্রস্তুতি ববদলৈ, নীলকমল ববা,
ডাক্তার্য হুগা গায়ন, ওমরা বববা

অনুলেখন : শ্রাবানা বহমান, কোভুড ববা, শুভবা পবাসব, প্রস্তুতি-
ববদলৈ, সমুজ্জ্বল দত্ত, নিহাধিকা শিৱ কণাশ্যপ,
ডাক্তার্য হুগা গায়ন

সমবিস্তার : হিমাফী চেতিয়া
স্বরূপ নন্দন

অধ্যক্ষৰ একলম...

সাহিত্য হৈছে এখন সমাজৰ হাপোন দৃষ্টি। ই হৈছে এটা জটিল
সাহিত্যৰ ক্ষমতা সম্বন্ধৰ সাক্ষ্য; সাহিত্যৰ সমাজ নহ'লে, সমাজে সাহিত্য
আৰু সাহিত্যে ইয়াৰ সাহিত্য দৃষ্টিৰ মূল আনিব। কবিতাৰ সৃষ্টিৰ সাক্ষ্য
সিহঁতৰ জীৱনৰ জুইফুল, কবিতাৰ আমাৰ কল্পনা কল্পনা, কবিতাৰ সৃষ্টিৰ সাক্ষ্য
আমি হৈছে ইয়াৰ অন্তৰ সৃষ্টি আৰু সৃষ্টিৰ সাক্ষ্যদাতা হৈছোঁ। এটা
জীৱনৰ জীৱনৰ জীৱনৰ পাতলৈ লৈছোঁ বাঢ়ি আহিছে 'সাহিত্য' নামৰ
এটা চিহ্নহেই বুলি। জীৱনৰ সাক্ষ্য বিচাৰিলে পাইছে আমাৰ লগ সাহিত্যৰ
আৰু সাহিত্যই 'অধ্যক্ষ' হৈছে অধ্যক্ষ সমাজৰ সজীৱনী ও জীৱন জী
যোৱাৰ ইলাহ। সাহিত্য চৰ্চাৰ প্ৰথম চৰ্চাৰ বুলি এখন আলোচনীত ক'ব
পাওঁ। আলোচনী এখনৰ অৰ্থক্ষেত্ৰে এটি শিক্ষানুষ্ঠানৰ তলত জড়িত
শিক্ষার্থী অধ্যক্ষৰ আনন্দিক জগতখনৰ তলত পৰিছে কবিতাৰ পৰা মাল।
পেচা, সৃষ্টিৰ প্ৰতিভাৰ উত্তৰণৰ হেতু 'কলেজ অৱ গুড্‌ফেল'ন
নগাঁওৰ পুথিভঁৰাল সমিতি ও পুথিভঁৰালী বীণা দেৱাৰ তত্ত্বাবধানত
'সৈকন্ত' ২০২৪-২৫ বৰ্ষৰ চতুৰ্থ সংস্কৰণ উলিওৱাৰ আলোচনী
কৰ্মক্ষেত্ৰে অৱদ্যায়ন পৰিমাণৰ বাবে সৌভাগ্য কৰ্ম। আলোচনী
খনৰ প্ৰকাশিত সহযোগিতা আমাৰোৱা সন্মতিত অধ্যক্ষ
আলোচনী হৈছিল। তেওঁ, 'সৈকন্ত' আলোচনীখনে
অৱদ্যায়ন প্ৰশিক্ষার্থী অধ্যক্ষৰ বিশ্বপাত্ৰীয়া সৃষ্টি
সীলতৰ কৃতিত্ব বহন কৰি থাকে, তাকে
আনুৰাগতৰে বহন কৰিছোঁ।

শুভেচ্ছাৰে,

আনন্দিতা বৰুৱা

অধ্যক্ষ
কলেজ অৱ গুড্‌ফেল'ন
নগাঁও

উদ্ভাৱনাত্মিক একলম

হস্ত নিখিত আনোচনী - কানি আৰু কণাৰ সঙ্গী নহম
মাঁহো, ই হৈছে স্বদেশৰ ওপৰে বোৱা জাৰনাৰ বীণা, প্ৰাণৰ উচ্চাৰণে পিগাই সৃষ্টি
আৰু আত্মাৰ কঠোৰে ঠেঠ উদ্দীপনাৰ গান। হস্তৰ বেয়াত জড়িত উদ্ভৱবোৰে গঢ়ে এক বিশেষ
মৌলিক - যি মাত্ৰিকাক পাব কৰি স্বদেশে গৈব দিমে। এই আনোচনীখন মাঁহো নিখন নহম, ই
হৈছে এক সৃষ্টিশীল যাত্ৰা, য'ত অতিৰিক্ত অসংজ্ঞকাৰীৰ উদ্ভৱ, চিত্ৰ আৰু দ্ব্যতীক-প্ৰতিভাই
মিলি এক উজ্জ্বল ছবি আঁক।

'ঐক্যম' নামটোৱে এই যাত্ৰাৰ সূন সূত্ৰি - একতা, মিলন আৰু সাহিত্যিক
সম্মিলনৰ প্ৰতীক। এই আনোচনী খনৰ প্ৰতিখন পৃষ্ঠাত পৰিহৃত হৈছে সাহস, কল্পনা আৰু
সংগতিৰ এক উজ্জ্বলময় উদ্ভাৱন। ই এক মন্ত্ৰ, যি স্বদেশৰ কথা নিখনিৰে উচ্চাৰণ কৰে। 'কলক' আৰু
অৰুণোদয়ৰ প্ৰভাৱৰ 'অৰুণোদয়'ৰ উদ্ভাৱনত 'ঐক্যম'ৰ চতুৰ্থ অধ্যায়টো আশোনাৰ
হাতত দিব পাৰি মই অজুত সুখী আৰু গৰ্বিত। এই অধ্যায়টোৰ সন্ধানৰ বাবে যি সকলৰ
অৱদান আছে, তেওঁলোক সকলোৰে মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। আশা কৰো 'ঐক্যম'
আগলৈও এনে ধৰণে সাহিত্যিক আৱেশৰ দীপ্তিময় বাহক হৈ থাকিব।

উদ্ভাৱনাত্মক

বীণা উজ্জা আইকীয়া

অহাগাৰিক

কলক আৰু অৰুণোদয়, নগাঁও

সম্পাদকীয়

সাহিত্য আৰু শিক্ষা একেটা মুদ্ৰাৰ ইণিঠি-অণিঠি।
সাহিত্য হৈছে জীৱন অভিজ্ঞতাৰ স্মৃতিসন্ধান। অন্যান্য কলাৰ ভিতৰত
সাহিত্যও এবিধ কলা। যি কলাৰ জৰিয়তে এখন সৰ্বাংগ সুন্দৰ সমাজ
গঠন কৰি ইয়াৰ বাস্তৱ নমুনা আৰু সুন্দৰক আৰ্থিক ভাৱে গঢ়ি তোলাই
ইয়াৰ ইন্দ্ৰিয়ত উদ্দেশ্য। সাহিত্য সৃষ্টিশীলতাৰ এটি বাট। বিভিন্ন সময়ৰ
মনৰ আৱকাশৰ মাধ্যম হিচাপে সাহিত্যই বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে।

বাস্তৱ কবি নীলমণি ফুকনে সাহিত্যক জীৱনৰ অমিয়া হিচাপে অভিহিত কৰিছে।

শিক্ষাই খিদাৰ জোন দিয়া, সাহিত্যই জোনৰ পথিৰি বৃদ্ধি কৰে। সাহিত্যৰ
গঢ়ত্বমিটেই কবিৰ ব্যৱস্থা হাতত নিৰন হোৱা মাকেচকোৱা হালিৰ কৰণ জন্ম দি
“মা নিম্মাদ প্ৰতিষ্ঠা: তম গম: দ্ব্যধীমমা:। যত কোকমিথুন তেজবৰি কামসাহিত্য”

আৰু গুৰু হৈছে সৃষ্টি হৈছে ‘বামন’ৰ দৰে মহাকাব্য। আমাৰ সৃষ্টিশীলতাৰ
বিকাশৰ বাবে অকৃত জীৱনমুখী শিক্ষাৰ আবশ্যক।

হাতে নিখা আলোচনী সমূহ চুন্ন-চুন্নীৰ মৌলিক চিন্তাৰ প্ৰকাশ।
সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশসমূহৰ সৈতে জড়িত হোৱাৰ লগতে সৃষ্টিশীল কলাৰ বিকাশত
হাতনিখা আলোচনীৰ বিশেষ গুৰু আছে। কলেক্টৰ অৱস্থাৰ অৱস্থাপনৰ শিক্ষাৰ্থী সকলৰ
দ্বাৰা অধ্যয়ন কৰি উলিওৱা এই ‘প্ৰকৃষ’ আলোচনীত ব্যতিক্ৰম নহয়। এয়া আমাৰ
ঐকান্তিক প্ৰয়াস।

অহম্ম অহম্মোণিতাৰে হৰ্ণ ৰূপ দিয়া ‘প্ৰকৃষ’ৰ সকলো বক্তা
ঐনুবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছে। যুবক সমূহৰ ভিতৰত লেখা দি
অহম্ম কৰা সকলো অহম্ম তথা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকসকল, দিশা-
পৰামৰ্শৰে অহম্ম কৰা শিক্ষাৰ্থীসকল, আমাৰ জ্ঞানবাহিনী বীণা পুৰুষ শৰ্কীয়া
বাহাদুৰক ঐনুবাদ জনাইছে। লেখকসকলৰ শিল্পী আকাৰ মিশ্ৰন দাম ছাৰ,
সম্পাদনা সমিতিৰ সকলো অহম্মৰ ওচৰত বিকৃত্য। ‘প্ৰকৃষ’- চান্দ সমাজ আ
সাহিত্য সমূহৰ দিশদৰ্শক হওক, তাৰে কামনা।

ডোৰ্ছ হৰ্ণ গান্ধী
অধ্যাপক
(সম্পাদকীয়)

অসমীয়া বিভাগ ক্রমানিকা

কাব্যশিল্প

- জীৱন্ত পমচাৰী _____ স্বাৰনা বহমান
- নিঃশব্দ অন্তৰ _____ কোঁপ্তত বৰা
- গোমাৰ পাৰিচয় _____ বিশাল শাড়ীকা
- হাৰি বোল, হাৰি বোল - _____ বাহুল দক্ষৰ্তী
It is indeed a matter HORRIBLE
- সন্মোহন _____ সমুদ্ৰল দত্ত
- বলাগুৰু প্ৰণামো গোমাক _____ ওজখিনী কাম্পনা
- কৃষ্ণচূড়া _____ পাৰিচয় কাৰুণী
- বসন্তৰ চিঠি _____ স্বাধৰ্তী বৰা
- মেঘৰৰ আঁচৰ _____ প্ৰীতি বৰা
- ঈৰন _____ বিজল চাহ
- গোমাৰ ঠিকনাৰ বঙা এলবাম _____ নিশা দাৰ্ঘবা
- একাক চিনাকী বগাহ _____ স্বৰূপ নন্দন
- এমা ভূমি নহয় জানো ! _____ ত্ৰিবেণী কংহাঙ্গী
- সন্মৰৰ ওঁত বিচাৰি _____ অন্তৰা পৰাশৰ
- মাহুৰ _____ গাম্ভীৰ্য

শৈশৱ মধুময়

স্মৃতিৰ সঁজুট

হাঁহি কান্দোন, খেলা বীনা

আৰু লৰা-চপৰা।

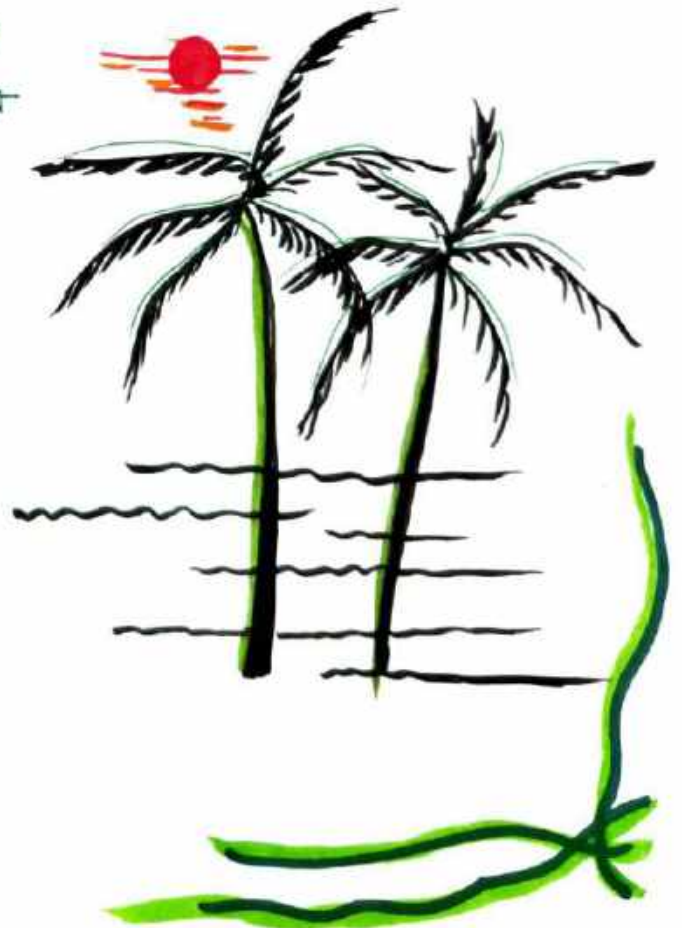
ইজান ফুগেনিঙ

ক্রমানিকা

প্ৰবন্ধ শিল্প.....

- শিৱসাগৰ : আধুনিক যুগত প্ৰতিফলিত _____ প্ৰকৃতি বৰদলৈ
আহোম যুগৰ গাঁথা
- অক্ষীয়া নাট : চমু পাৰিচয় _____ ভাস্কৰ্য্য দূৰ্গ গগন
- সাম্প্ৰতিক চেতনা আৰু অসমীয়াৰ চেনেহৰ _____ হিমালয় চেতিয়া
বঙালী বিহু

“ ভাল গদ্য সৰল হোৱাৰ লগতে স্নেহিত
হৈব লাগে। তেতিয়াহে সি পাঠকক চিত্তৰ খোৱাক
দিয়াৰ লগতে উৎকৃষ্ট সাহিত্য পাঠৰ আনন্দও দিব
পাৰে। ”

জীবন্ত পাখাৰী

মই এক জীবন্ত পাখাৰী !
পৃথিৱীৰ সীমানালৈ মোৰ যাত্ৰা.....
কিহেৰে অন্ধানত ?
শান্তি ! এক ব্যাখ্যাহীন অনুভূতি ;
ক'তলৈ থাকে এই অনুভৱ :
ক'ত কিটব-এমা ডিমা হাবিও,
নে.....
জীৱনৰ মালকাঠিত ?
মই যে বিচাৰি-নাগাওঁ।
নাগাওঁ, সুবিশাল মহলৰ দুৱাৰে হনিহাত ;
ডেকা গৰাকীৰ দেখোন.....
কপালত সৰল বেধা !
শান্তিৰ জালো ?
নে..... হেৰুওৱাৰ দুৰ্বিসম্বন্ধে অন্ধৰ-।
আৰু.....
অশ্রুৰীৰ চুকত বহি থকা
সেই মানুহ জন,
যাব-হাতৰ চমকত গঢ়ি উঠে-সমাজৰ

ଭଲେଥ ମନୋନ.....

ତେଣୁ ମୋହନ, ତେଜସ୍ବ ଚକ୍ରମୋ ବୋହାଉଛି !

ହାୟ ଜୀବନ !!!

ଏଥାନି ଅବୋଧ୍ୟ ମସିହାଟିକା.....

ସ୍ବାମୀନା ବଞ୍ଚନା
ବି.ଓଡ. ଦ୍ବିତୀୟ ବର୍ଷ.

নিঃশব্দ অনুভব

কোনো কথা নোহোয়া দিনভাৰত,
দৈঠজীয়া এটি তঁশাৰ বুকুত বাঁধা হাঁহো,
পুৰুষৰ গোস্বৰ্জনা নাই,
জেনাতৰ হাঁহাণ্ডো নহয়
এটি আলোক আছে,
যি ক্ষতে হৃদয়ত জ্বলিছে।
পতঙা যেন তৰি ফুৰে মোৰ পগোনপোৰ,
বাৰিষাৰ টোপামত ধূপি তৰে জেতিয়াবা।
মৰ্জ-নাম নাউগনো,
হাতুৰে ধৰিব নোৱাৰা শান্তি,
বুকুৰ অতল গৰ্ভত
আৱদ্ধ হৈ থাকে নীৰৱে।
মনত এটি পুৰ বাজে
বিষাদো নহয়, তঁলামো নহয়,
কেৱল এটি ধ্বনি,
মোৰ অস্তিত্বৰ দৈতে জিলি ফোৱা
শব্দহীন স্নেহৰ দৰে,
নাই দাবী, নাই অভিযোগ,
কেৱল মাঝি ফোৱা
নিৰ্বাক, নিঃশব্দ কিন্তু তীব্র।

কৌজৰ বৰা
বি.এচ দ্বিতীয় বৰ্ষ

ভোম্বাৰ পাৰিচয়....

কি নাম ভোম্বাৰ ?
ক'ত ভোম্বাৰ ঠিকনা ?
নাভাতো, নাভাতো; একোৱেই নাভাতো !
জানিবলৈও কিন্তু, অকলো ইচ্ছা নাই;
কাৰণ, জানিলেই ইয়াতো বিমোহত ডালি পাৰিছ;
ভুগ্নি, ধোৰ গোটোৱাৰ কথা...
নাই সাহস কৰিব গৈবাৰিছ।
ভোম্বাৰ দৰ্শন, ধোৰ সূক্ষ্মৰ জিৱ অদৃশ্য অতিশা;
জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণত কেৱল স্বপ্ন
ভোম্বাৰেই প্ৰতিচ্ছবি,
প্ৰতিটো আঙুত কেৱল স্বপ্ন ভোম্বাৰেই আলোচনা !
আক; প্ৰতিটো জনসভা কেৱল ভোম্বাক
পোৱাৰেই কল্পনা...
তথাপিও, জানিব ইচ্ছা নাই ভোম্বাৰ ঠিকনা !
হে প্ৰিয়তমা; জানিলেই ইয়াতো,
সকলো সপোনোৱেই বিচ্ছিন্ন হৈ বৰ(?)
সপোনৰ স্বৰ্গৰ বুকুত বাগ্ৰি অতিশাও
সপোন সপোনত সাঁতুৰি ফুৰিছোঁ,
কেৱল স্বপ্ন ভোম্বাৰ বাবে!
কোৱা; কিহে সাহস কৰিছ ভোম্বাৰ সুখেৰে
ধোৰ প্ৰেমৰ অৱলোৰ কথা ?
হে প্ৰিয়তমা; হোম্ভো ভোম্বাৰ পাৰিচয়,
ধোৰ বাবে সোপালেই উত্তম।

— বিনোদ পাল হাজৰিকা
বি.স. দ্বিতীয় বৰ্ষ

হৰি বোল, হৰি বোল

পানীপাত্ৰিত নশাওঁ শিক্ষা 'মহাঈগ্যজ্ঞান'ৰ বিষয়ৰ এক
মহিমামণ্ডিত মণ্ডিতম শাৰদীয়া গল্পৰ লগন,
অমল বৰ্ষৰ 'শ্ৰীকান্ত'ৰ জগল আৰু পমাজ বিজ্ঞানৰ
শিক্ষয়ত্ৰী- 'মহাঈগ্য' হাও-হাওৰ 'শ্ৰীকান্ত'ৰ
পমল...

আচম্বিত 'শ্ৰীকান্ত'ৰ নিচেই কাষতে হনুমানৰ আকস্মিক
আবিভাৱ 'আৰু' আগমন

তাকে অৱলোকন কৰি জয়মতৰ শিক্ষক শিক্ষয়ত্ৰী,
বৰ্জমানৰ 'হাও-হাও'ৰ জয়তে 'পেপুৰা' লাগি
শ্ৰী 'টাকি' অলান... 'জগল'ৰ বীৰাণনা শিক্ষয়ত্ৰী
একাৰ কৰিছিল হনুমান 'পেপুৰা'ৰ এটি যথোচিত
অমল,

উচ্চাৰণ কৰি, "কিবা দি 'পেপুৰা' লাগিব 'এইটোক', 'দিমাচোন'
জতান 'জেল' নাহঁক 'এইটোক' বাই."

কিন্তু এতদশালী 'পেপুৰা' হনুমানে 'জ'নে 'উলোটো' 'টোকা'
মাৰি গল্পমাদন পৰ্যন্তৰ শিলে 'মৰা'ৰ নিচিনা-
বলশালী জগল

পমল পমল দিব 'জগল' হনু 'মদোটে' 'জিও'ৰে

- 'আই-জি', 'মৰিনো', 'জগল', 'কাষৰিলে'
আআৰবিপপ...

কাষৰ 'জগল' 'জগল'ৰ বাকৰিত 'বাকি' অছিল 'মযতনে'
কিছুমান 'বনুগা'ৰ 'পুজা'ৰ বাইৰ 'বজা'ৰ 'জ'কা
হনুমানে 'জগল' মাৰি 'পৰিলে' 'শৈ' শিঠিত 'মেয়া'
- 'জিলাকী' 'কোনো' 'বৰ্জশীয়া' 'চাচা', 'পুৰা', 'মহা'

IT
IS

INDEED
A
MATTER
HORRIBLE

সহা, 'মামা' নহ'লে ককা... ..

পিঠিত পৰিঘেষ্ট হ'লুগানে মাৰিলে বিকট 'দুঃখ' গৰ্জন

ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং ভেং

পুৰ হুইয়াৰাচপ...

ই যেন সৃষ্টিমান ভয়ৰ অৱতাৰ, যেন অপদৃষ্টি-

বপানিমাই পেলোৱাৰ এক যমযম বিষম

গজাগ... চাচা পুৰা, সহা, মামা, নাইবা ককাজনে

সোঁওবানে - "আল্লাপো বাইদেবে দেয়াহানাইগেৰ

আপদুৰ্ণ অনাংকাৰ অনুগাম...

ভাৰ বপাৰ নোৱাৰি বজাৰ কাঁহৰ জঁকাৰ কাঁকাৰ

- দেওৰোঁচায়েআক আন আনামাক দুটা ক্ৰীপ

ক্ৰীকানাক নমত ভূমিলৈ - পশুৰ পতন

পনমৰ পৰিহাপত পৰিহাতিৰ নিচুৰ নাচত হ'লুগানৰ

সৈতে চাচা, মামা, পুৰা, নাইবা ককাৰ ভূমিৰ

দ্বিলিয়ন বালি বোকা দুগত লেগন...

বজাৰ জঁকা পৰাৰ হাৰ্ভেৰ নেপীয়া দুখশা গাজনিগাম

ভাঙৰত হ'লুগান অদৃশ্য হৈ চকুৰ পলকত

হ'ল কাৰবাত অগুৰন,

মা' আৰ্টিক এলম ঘে মা' আৰ্টিত হৈ গ'ল পেমাৰ

নিমিষত নোহোৱা হ'ল কোনো সন্মান,

নব'ল কিঞ্চিৎ নো চিন মোকাম...

মামো কিছুমান পনম এজি ভটল চাৰিওকাষে অক্ষাণে

বতাই পনমৰে বচোৱা, হাত বাওৱাত

হুইয়াৰাচপ পদুৰ্ণ বোল,

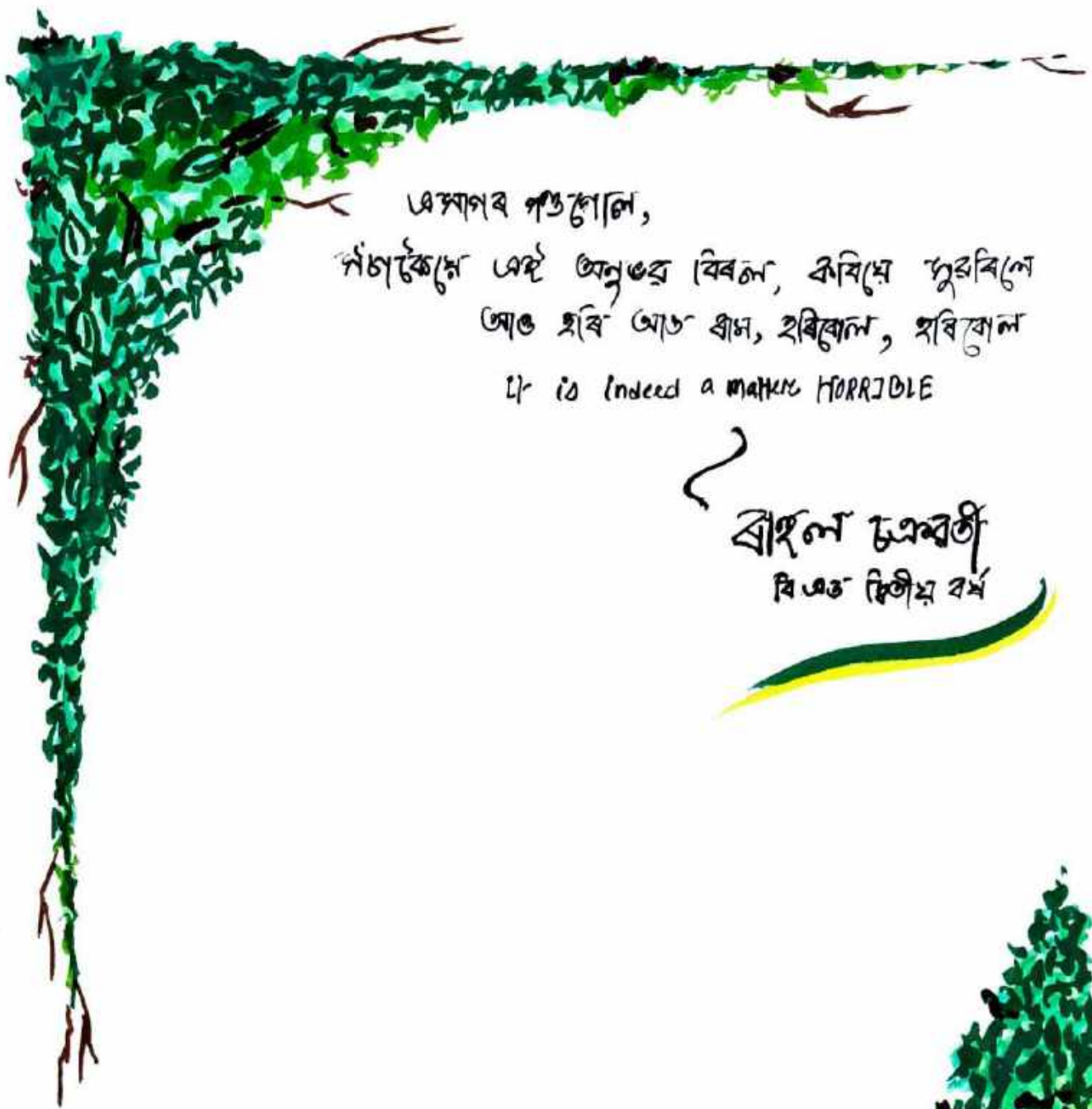
ও কোৰ্ট দেৱ - দেৱী পুৰাৰ পকলোতে একবাণ্যে

উচাৰিলে - "কুৰু কৰিব নালাগে, গলা বক

বৰলৈ বাল... হ'লুগান অচিহ্নিত

হ'ল কিন্তু বালি গল হাৰ্ভ - নাৰ্ভ, হাৰ্ভি পিকিন্দালি

- কোণ্ণকপূৰ্ণ বগৰ - বগৰ, মগৰ - নাগতিৰ

এস্মাগৰ গুণ্ডোলি,
সঁচাকৈয়ে এটি অনুভৱ বিৰল, কবিয়ে দূৰবিলে
আও হৰি আত ধাম, হৰিবোল, হৰিবোল
It is indeed a matter HORRIBLE

বাহন চমৰ্ণী
বিএত দ্বিতীয় বৰ্ষ

সম্মেলন

সোনালী দিনৰ সাঁচিপাতত লিখিছা কুঁচি
শৈ-দিয়া দিনৰোৰে;
আহিন আশি লিখি লেখা বিছাৰে দৰেই
কলচনাৰ বৰ্ণিল মোহকথাত আছি তেনে
দিয়া বড়োৰেই চম্পাৰ এটি এটি কথা...

হাঁহিবলৈ কি!
নতুনকৈ লিখিব লাগে?
হাঁহিবলৈ ওঁঠলৈ বিয়পি পৰিবলৈ হাঁহো
জো কখন লাগে!
পাৰিবা?

বাঞ্ছত যিমান্তে জোৰ থাকে,
অনৰ বাঃ যিমান্তলৈকে ওঁঠে
দুচকুৰে যিমান্তলৈকে চাব সোজা
জীৱনৰ হেলো পৰিৰি যিমান্তে বাড়ে।
জীয়াই থাকিব সোজা
তুমি স্বৰ তুমি!
ভেলে বোছি গুপ্ত ঘৰ লোক নিবিচাৰিবা
কৈছিলো আহিন,
নিখিলা কথাতো মৈ মৈ
অন্ধাৰ হোৱা তিনি আনি এটাত;
সময়টো লাপিবই স্বৰ্গৰ পৰা যদি অক্ষয় হয়
হাতৰ হামিলাস
জীৱনৰ পান সৰুতোৰে বেলোম
অন্ততঃ তুমি
কোন স্বৰ জানা,
অন্তোজনত

কমা ক'ব জানা নিৰামাৰ নিৰ্জনতাই চুপি
 ধৰিলে গনৰ আকাংক্ষা,
 ইমানোশ্বিনিলৈকে, গাই বৃদ্ধি পাওঁ তোমাৰ
 আভিৰ ঘি অদৰ্শ আৰু অক্ষু অমলগাৰে
 তুমি ধুনীয়া!
 জিনিকি বস্তুক সহায়,
 তোমাৰ সুন্দৰৰ সন্মোহন
 পোহৰৰ মিলন বস্তুক আজীৱন;
 স্বপ্নেৰে ধুনীয়া জগতেৰে সজাই ল'ব আনে
 সকলো স্বপ্নৰ্ত
 ওলমসাকৈ।

সৰ্বজ্বল দত্ত
 বি.জি. প্ৰথম বৰ্ষ

কলাগুৰু প্ৰণামো ভোমক

কলাগুৰু ব্ৰাহ্মণ
দীপ্তিমান অগ্ৰহ
উত্তৰ - পূৰ্বাৰুণ
পাহাৰ উন্নত পকলোতে,
একতাৰ পদত্বৰে
বীৰ্য্যবান পাদুত্বৰ মিলনত্বমি,
শিৱৰ তন্ত্ৰৰ মূৰ্ত্তি কলীমান হৈ
কলাগুৰু পিতৃপুৰুষে মৰীমান হুঁমি,
অনুপম শিল্পী-আজিও মে জ্যোতিৰ্ম্মান
ভোমকৈ আভা পৰলোতে,
এক অমৃত্যু-অমীতি, অশান্তিৰ বেনাত
শিখুতিৰ গৰ্ভত লীন হোৱা মানৱতা
উদ্ধাৰৰ পদত্বত অৱগাহন কৰি
আকৌ অৱাৰ বজ্জ মিনাতেৰে
অপ্সৰাশিল্পীৰ হৃৎক আৰু -
বাজি তৰ্কক আকাশ-বতাহ পুৰণি কৰি
বিশুদ্ধ ব্ৰাহ্মণ - জগতি তৰা আচাৰ প্ৰশস্ত
নীত হুঁম, নাইত্ব, ব্ৰাহ্মণীতি, পুৰুষাৰ কলা
কৃষ্টি আৰু পাদুত্বৰ কাঠমাতলিত, -
কলাৰ তজ্জা হুঁমি
কলাৰ গুৰু,
কলাৰ পদত্বত ধৰি, দ্বিত্বপ্ৰভ হুঁমি
জাতি বৰ্ণ ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে

স্বপ্নেও দৃষ্টিপাত
যাহিছে মিলনৰ মেনা
একে-দ্বাৰে আঁচি
জাগৃত জনতা
নব্য চেতনাৰে
স্বাভাৱী-উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ
কলাগুৰুৰ কলা আৰু -
বাডা গাণীতৰে,
ধাৰণাৰ হৈ
অতিষ্ঠ হওক বিশ্বদৰ্শনত।

শ্ৰদ্ধাৰ্থী কাম্যনা
বি.জি. প্ৰথম বৰ্ষ

কৃষ্ণচূড়া

কৃষ্ণচূড়া ফাগুন তুমি
কৃষ্ণচূড়াৰ দলিচাত ভৰি দিলোহি
আহি ন কুঁহিপাত হৈ
কলেজ অৱ এডুকেশ্বন
আকাশত বঙীন সপোনৰ ডাৱৰ
জ্ঞানৰ আলোকেৰে ভৰাই তোলে অন্তৰ
লগতে...

জ্বলি উঠে ভৱিষ্যতৰ এডাল
জ্বলন্ত মম বাতি
এই মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱৰ গাথা অমিতি
জীৱনৰ দিশ খোলা জ্ঞানৰ পথ
আশাৰ জেউতি
গৌৰৱ নাম
কলেজ অৱ এডুকেশ্বন মহাবিদ্যালয়
এয়া আমাৰ পৰিচয় থাম

পৰিশ্ৰিত কাকতি
স্নাতক দ্বিতীয়
স্বাধ্যক্ষিক

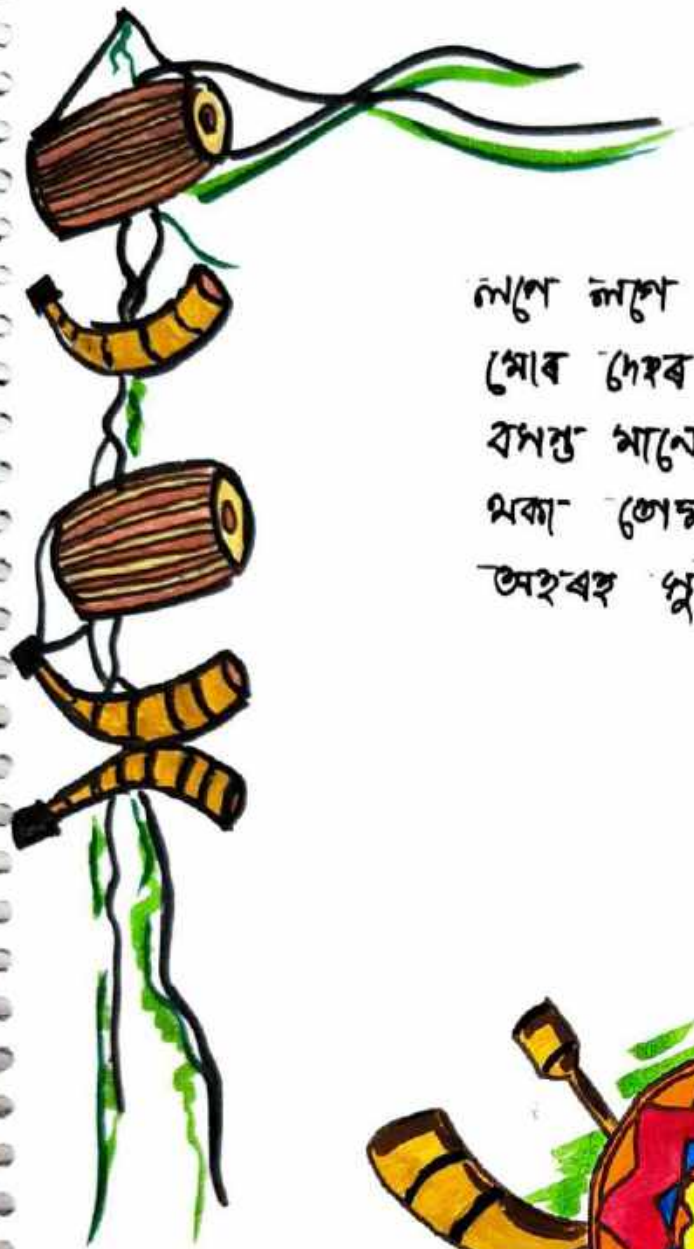

বসন্ত চিঠি

বসন্ত আহে —

তোৰ শাঁহিৰ দৰে কোমল বতাহেৰে
ঠিক সেইয়া কয়লা তোলাৰ দৰে
তোমাৰ মৈতে প্ৰথম দেখা—
এই বসন্ততে হৈছিল
পাতভেগাৰ কাঁকোনি ব'হৰ আঁৰে আঁৰে
তোমি আছিলো তোমাৰ পদুমী চকু জ্বৰিৰে
মোৰ মনৰ শুকান পথাৰ মনত
মই নীৰৱে চাই আছিলোঁ, সেই তেজাল
মুগমনি,
আজিও মনত পৰে তোমাৰ জেজুকা বুলোৱা
দহাতেৰে মোলৈ অনা পৰমৰ চানেকি...
জ্যেষ্ঠাৰ সেই গধূলিৰ আভাস যেন এক
দৃকম মুখি ৰাতিপোৱাৰ অনুভূতি...
বতাহৰ কণমানি কুমাৰোৰে আজিও গাম...
তোমাৰ মৌশালী ফুলি কোচত লাগি থকা
হাল্লাহাল্লাৰ পুগন্ধি অক তোমাৰ মাত
জীপাল পোৱা মোক দিবলৈ অনা বৰফত
বুঢ়া তেজৰ তৌশোলাৰ লগা পাঁচতি-মন
মই স্তম্ভতকৈ হেৰুৱাই দিলোঁ
মিঞাৰ গধূলিৰ চিঠি, ট্ৰেইনৰ কোলাহলৰ

নতুন নতুন বিষয়ি ন'ল হাল্লাহানাৰ পুণক্ষি
 মোৰ দেহৰ শিৰে শিৰে পোহাঁদিল ধৰি
 বসন্ত মানে নিজাজ দাঁতি অন্ত নাগি
 থকা জোছাৰ হৃদয়ৰ নিৰ্ভিক্ত কোণৰ মৰমৰ
 অহৰহ পুণক্ষি....

↪ শ্রাবণী বৰা
 বি.৩৬ প্রথম বর্ষ

মেন্দুৰৰ আনিৰ

মই অভিমা শিঙুৰাত কৰি থৈ যকা এটি
চৰাই

ক'ব লোৱাৰো অসম আৰু উলৈখিলাৰ
বিয়লক
নমুণ্যত মোৰ অধম একান্ত জানিৰ ।

আমোনা বিষমারে- তবন্দুৰ
বৰ্তমানৰ জীৱন মাজাৰ- অসুগ ।

লোখা, লুৰেন বিৰম্বাৰ ধৰ্মণ আৰু ছাণাৰ-
ই এক জৰ্মান নব্য অভিমা,
কৰণ জীৱন জীয়াৰ লানিৰ
মোমো আঁড়ি মই সীৱৰ দক্ষিণ-

কাৰণ-
মোৰ নমুণ্যত মোই মেন্দুৰৰ জানিৰ ॥

২
জীতি বৰা
বি.এড. অধ্যাপক

মেনুবৰ আঁচৰ

মই এতিয়া গিওঁবাত কদী হৈ থকা এটি
চৰাই

ক'ব নোৱাৰো অন্যান্য আৰু টেনেছিয়াৰ
ক্ষিৰে

সন্মুখত মোৰ এখন একান্ত আঁচৰ ।

আমোনা বিষমাবে ভবনুৰ

বৰ্তমানৰ জীৱন মাত্ৰৰ অংগ ।

সোমণ, লুঠন বিষমাব ধৰ্মণ আৰু দ্ৰষ্টাচৰ

ই এক অস্বাভাৱিক এতিয়া,

কাৰণ জীৱন জীয়াব লাগিব

মেয়ে আজি মই নীৰৱ হৈছকি

কাৰণ

মোৰ সন্মুখত মেই মেনুবৰ আঁচৰ ॥

স্মৃতি বৰা

বি.এড. অধ্যক্ষ বৰ্ষ

জীৱন....

জীৱন এটা পপোনৰ ফোলা,
হাঁহি - কান্দোনে গাঁঠি গাঁঠি ফোলা।
পৃথিৱীৰ বাটত পিন্ধি আশা,
পপোনৰে এম মৰমৰ ভাষা।
প্ৰজাতিৰ বৰ্জীন দুৰ্ভাগ্যৰ জ্বলা,
নৱ আশাৰে পুনে নতুন ফোলা,
অন্ধাৰৰ বুকুত ফেৰাই যাম,
আলমুৱা পামিক দিশ পুজি চান্দ
দুপ ফোঁৱা যেন দিনবোৰ ঠাণ্ডি,
পপোনৰ বড়ো আঁকি যাম ছবি
কতক দূৰত বাঢ়ে গান,
হৃদয়ত বাঢ়ে জীৱনৰ গান
পিলাহৰ পানৰ বুকুত ওবা,
পপোনৰ তীব্ৰত ভৰিৰ ঘৰা।
এতকৈ কঢ়িয়াই - দুপৰ কান,
হৃদয় ঘেৰে দুপৰ গান।
পাহাৰৰ ওচৰত থলকি বোৱা-
নৈৰ হৃদয়ত গান গোৱা
আশাৰ পানী - ভৰি যাম
নতুন বড়ো বুকু ঠাণ্ডনাই-
জীৱন এটি বা। বৰষুণৰ কাহিনী
আত্মাই নিজে তেজৰ কানী।
আশাৰে বিস্ময়াই যাম,
পপোনৰে আলমুৱা চান্দ।

বিয়ল চাহ-

বি. এড. অশ্বৰ্ষ

তোমাৰ ঠিকনাৰ

বঙা এলবাম....

মোৰ বিষাদৰ আনাগ এটা বঙা এলবাম
খঁত খোদিত হ'ল জীৱনৰ আধৰুৱা গান
জোনাক বিচাৰি নোপোৱা নৈখনৰ
ওভৰনি মাত্ৰাৰ পুঞ্জীভূত দুখ

মোক আৰু নুশুধিবা

ওৰণিব-ভলৈবো-খহিছে আকাশৰ তৰা

অন্তৰংগ আকাশত ভানপোৱাৰ আনাগ

দুখৰ কপা

ভুমি মোৰ ঠিকনা হেৰুৱাইছা।

কাজলবুনীয়া চকুখোৰি-

বঙা ওঠৰ-হাঁহিবোৰ-

পুৰণি বুলিনেই অতীত সকলো

শুকান মৰুত মূৰৈৰ ঠিকনা

জাহ গ'ল নৈপৰীয়া মাধু

এলবামৰ বুকুত নিখৰ মূৰুমাৰ-দেহা।

শিক্ষকলৈ নাজানে মোৰ- ঠিকনা
বিশ্বাসত কেনেকৈ চাম দুৰ্গম অৱস্থা- চকু
আজন্ম জেম- আৰু মৰমৰ-
এনাঙ্গৰীৰে বান্ধি থৈছো
উজ্জ্বল সমুদ্ৰ।

মিমাণে পুৰণি হৈছে এলবামৰ- ঠিকনা
মিমাণে বান্ধিছে জেমৰ- উদ্ভাৱন।

নিশা দাৰ্ঘবা
বি.এড. প্রথম বর্ষ

এজাক চিনাকী বতাহ.....

চিনাকী বতাহজাক আজি কলৈ গ'ল
গছজোপাই স্বৰ্গ স্বাৰি থকা বত পৰ ইল;
বতাহজাক স্নেহ কৰবাত থকাৰি ব'ল
বতাহজাক হৃদয়ত তইক পাহৰি গ'ল।

তাই ফুলে-পাতে সহায় নিজক সাজায়,
বতাহজাক তইক জোকাৰি স্নেহ সাজ
তাই আজিও সাজি-কাচি আছে বাট চাই
পিছে আজি স্বৰ্গৰ বতাহজাক হে নাই।

দুখিনা পাত্ৰে চুটোপান নিধৰকনা দৰিছে
এনে লাপিছে স্নেহ তই চকুলো টুকিছে,
বিষহত তই উডাল খাওঁ স্নেহ কৰিছে
দুবাৰি কেইডালে তইক স্মৰতি ধৰিছে।

জালিকা দুটিয়ে চিৰ-বাহৰ লপাইছে
তাকে দুখি গছজোপাই স্বৰ্গ দাঙি চাইছে
দুবাৰি কেইডাল হালি জালি উঠিছে;
চিনাকী বতাহজাক হেঁচোন আকৌ উভতি আহিছে।

শ্রদ্ধা প্ৰদান
বি. অ. প্ৰথম বৰ্ষ

এইয়া তুমি

নহয় জানো!

এইয়া তুমি নহয় জানো!

বোলে উদ্‌য আৰু অস্ত ঘোৰাৰ পাছটো,
জোলে পোহৰাৰ খোজা সন্ধ্যাটো,

ঘোৰাৰ ঝল টোতলত উঠাৰি খোজা
এইয়া তুমি নহয় জানো!

সুখ দুখৰ লৈ পানী হৈ অৰ্দ্ধ কৰা,
শীতল অনুভৱেৰে সুখত হাঁহি অনা,
এইয়া জানো তুমি নহয়!

পাখী ফুলৰ দৰে ফুলি থকা
সপোনৰ পৃথিৱীত মোক
খিচিখিচাই তোলা,

এইয়া তুমি নহয় জানো?

এইয়াৰ বাতৰী
বি.এড. প্ৰথম বৰ্ষ

সময়ৰ আঁত বিচাৰি

সময় বয় কেতিয়াবা জোনাক দ্বান কৰি
কেতিয়াবা নিশাৰ কুঁৱলীত লুকাই,
জীৱনক দিহে কেতিয়াবা ধুমুহা,
আৰু কেতিয়াবা মিঠা সুৰৰ এটি গান।
মানুহ আহে, যায়, একো নাথাকে চিৰস্থায়ী,
কেৱল নকবোৰে থাকে, হৃদয়ৰ গোপন ঠাইত,
এজোপা গছ, এটি কবিতাৰ ছৰে
যিজোপা গছৰ পাতবোৰে সময়ক নগ ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।
স্মৃতিৰ সুবাসত লুকাই থাকে ভাষা
আৰু সাহিত্যৰে উঠে স্নাত
এই দেশ, এই কাষৰীয়া নদী,
অজান চিনাকি হাঁহি,
আত্মাৰ নিষৰ হাঁহিটো বুজায় কেৱল সাহিত্য।
নকবোৰ হয় কেতিয়াবা প্ৰতিবাদ,
কেতিয়াবা প্ৰেমৰ ফুল
বুজাব নোৱাৰি, তেনে এক ভাষা,
যত আত্মাই কবিতা বঢ়ে।
আৰু মই এটি সাধাৰণ কলমত
স্মৃতিৰ মিঠা বঙোৰে লিখো
কেতিয়াবা নুমুয়া এচাতি সপোন,
কেতিয়াবা জন্ম-মৃত্যুৰ স্নাতপ্ৰেহৰ সুৰ।
যুগে যুগে সাহিত্য হাঁহে, কান্দে,
ভয়ে নকৰে সময়ৰ ধলিকণাৰ, কাৰণ
যি লেখা হৃদয়ৰ আঁচনৰ পৰা ওলায়,
সেইয়া কেতিয়াও হেৰায় নাযায়।

"সময়ৰ আঁত বিচাৰি...."
জানি সকলো কবি
নিজ নিজ জীৱনৰ পাতত
একোটা ইতিহাস, একোটা ব্যাখ্যা
আৰু এটা দৰ্শনৰ প্ৰশ্ন।

অনুৰা পৰাঞ্জৰি
বি. এড. প্ৰথম বৰ্ষ

মানুষ

আদৰ্শ পৰিৱৰ্তন নহয়
পৰিৱৰ্তন হয় বাক্যৰ ,

মানুষৰ পৰিৱৰ্তন নহয়
পৰিৱৰ্তন হয় আচাৰ ব্যৱহাৰৰ ।

কিওপৰা পৰা মিকিলে টোপনি আছে,
জীৱনে মিকিলে টোপনি উৰি যায় ।

পাৰিলে আন্তি দিবলৈ মিকি
অআন্তি নিদিবা ,

মানুষৰ ভাল কৰিব মিকি
বেছা কৰিব নিমিকিবা

যদি ভাল কৰিব নোৱাৰা
তেন্তে বেছাও নকৰিবা

— পাণ্ডিতী বধূ
বি. জে. প্ৰথম বৰ্ষ

শিৱসাগৰঃ আধুনিক যুগত অতিক্ৰমিত আহোম যুগৰ সাঁথো....

চিৰস্মৰণীয় ইতিহাসৰ কণ্ঠস্বৰ,
গুৰণি গাথাৰ ছত্ৰে বাজে শিৱসাগৰ।
ৰংঘৰত বাজে যুদ্ধৰ ডুঙৰ,
কাৰেং ঘৰত গড়ে ৰাজসিক সপোনৰ সুৰ।
তলাতল ঘৰত লুকাই আছে ৰহস্যৰ চাবি,
জয়সাগৰ পানীত আছে ইতিহাসৰ ছবি।

অসমৰ ইতিহাসত ৰুদ্ৰপ্ৰসাদ ৰূপে পৰিচিত শিৱসাগৰ, আহোম
ৰাজ্যৰ সমৃদ্ধি আৰু গৌৰৱৰ সাক্ষী। এই চহৰখনে কৈ যায় প্ৰাচীন
ইতিহাসৰ বিনতি। শিৱদৌলৰ ঠকু চুড়া, ৰংঘৰৰ খেলা ক্ষেত্ৰ, কাৰেং
ঘৰ আৰু তলাতল ঘৰৰ সোপন সুৰংগ যি মিলি অতীতপূৰ্বৰ ঐতিহ্য
ছবি আঁকে। শিৱসাগৰ কেৱল এখন চহৰ নহয় ই হৈছে অসমৰ অতী-
-তৰ এক জীয়াই থকা অধ্যায়। শিৱসাগৰে আকৃষ্ট পৰ্বতৰে কব পাৰে
সময়ৰ সীমাকো অতিক্ৰম কৰি গঢ় লোৱা অসমীয়াৰ আত্মপৰিচয়।

অসম ইতিহাসৰ স্থানালী অধ্যায় বুলি বিবেচিত আহোম যুগৰ
গৌৰৱময় ধাৰাই আকৃষ্ট বিভিন্ন ৰূপত শিৱসাগৰক জীয়াই ৰাখিছে।
৬০০ বছৰীয়া দীঘল আগমনকালত আহোম সকলে ৰাজ্য আগবঢ়াব
লগতে স্থাপন কৰিছিল এক ধুনীয়া সংস্কৃতিৰ স্থাপত্য, কৌশল আৰু
সামাজিক সংগঠন। শিৱসাগৰ আছিল সেই চৰকাৰী আৰু সাংস্কৃতিক
প্ৰকল্পৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। তেৰল পতিকাৰ আৰম্ভণিতে চুৰকাৰ নেতৃত্বত
আহোমসকলে অসমত প্ৰৱেশ কৰি শিৱসাগৰক ৰাজধানী ৰূপে
গঢ়ি তুলে আৰু নাম হয় 'চৰাইদেউ'। ৰঙঘৰ, তলাতল ঘৰ,
কাৰেংঘৰ, শিৱদৌল, বৰপুখুৰী, জয়সাগৰ পুখুৰী এইবোৰ কেৱল
স্থাপত্য নহয়, বৰং ইতিহাসৰ জীৱন্ত চলিল। বৰ্তমান এইসমূহ
শিৱসাগৰ জিলাৰ পৰ্যটন আৰু ইতিহাস অধ্যয়নৰ মধ্যস্থান
দেউচলাৰ পূজা, মৈনৈ পোৰা উৎসৱ নামঘৰ সংস্কৃতি বা অংকৰী
যুগৰ বৰগীত সত্ৰীয়া, আচলীয়া নৃত্য ঐতিহ্যবাহী পোচাক আৰু

আদ্যতম আশোমসকলৰ বাৰণা সূণষ্টে টা দেখা যায়। পিৰঙ্গাপৰ জিলাৰ বৰ্তমান পৰ্যটন, বিকাশ, শিক্ষা আৰু সাংস্কৃতিক আশোমসকলৰ গাঁথা কেন্দ্ৰবিন্দু হিচাপে কাৰ্যকৰী কৰা হৈছে। ষাষ্টিক পৰ্যটন নীতিত পিৰ-
-ঙ্গাপৰক গৌৰৱজনক ঐতিহ্যৰ স্থান হিচাপে পৰিচালিত কৰা হৈছে।

বৰ্তমানৰ পৰ্যায়ত আধুনিকতাৰ কবলত পাৰি সম্ভৱ সমূহ সংৰক্ষণৰ অৱত সংকটে পৰা দেখা গৈছে। পঢ়ুৱাৰ, ফ্ৰেজৰ আদি যন্ত্ৰৰ অৱত পাৰি ক্ষয়প্ৰাপ্ত হৈছে। তথাপি স্থানীয় ষাষ্টিক আৰু ষাষ্টীয় পৰ্যায়ত যুগত ডাৱে পদ্ধতিৰে গ্ৰহণ কৰিলে পিৰঙ্গাপৰক আনুৰাগীয় ঐতিহ্য প্ৰত্যক্ষ হিচাপে পৰিচিত কৰিবলৈ বৰ বোৰ্হি দিন লালাগিব। আশোম যুগৰ গাঁথা পিৰঙ্গাপৰৰ কেৱল অতীতৰ অংগ নহয়, ই আধুনিক সমাজৰ সংগঠনত পৰ্যটন, অর্থ-নীতি আৰু ষাষ্টিক চিন্তাধাৰা আশোম যুগৰ জয়গান উদ্ভাৱিত হৈছে। ইতিহাসক জীয়াই ৰাখি আধুনিক উন্নয়নৰ লগত সংলগ্ন কৰাৰ দিলে পিৰঙ্গাপৰৰ অৱস্থাত পঢ়িব পাৰি।

ইতিহাসে কব, সময়ে ৰাখিব,
চিৰদিন পিৰঙ্গাপৰ জীয়াই থাকিব।
সংস্কৃতিৰ কোঁহাত পৰম্পৰা,
অসমৰ হৃদয় পিৰঙ্গাপৰ মশান।

— প্রস্তুতি
বৰদহনে
বিভাগ
প্রথম বর্ষ

অগ্নিগড়

অকীয়া নাট চমু পাৰিচয়....

“মুজনা মুফনা সন্ত স্যামনা
অবতব নুমনী জী।”

— অসম; পুণ্যভূমি অৰবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূব আন্তৰ্গত অৱস্থিত, চমু বাই ওনী
জন্ম অকণ্ঠন অশেষ, মেমানমু, নাগালেণ্ড, মণিপুৰ, মিজোৰাম, ত্ৰিশুৱাৰ-লগতে মুম্বাই
ক্ৰীষ্টী বাঙালী বাংলাদেশ আৰু ছোটানেৰে আৱৰি বহা, প্ৰকৃতিৰ সান্নিধ্যৰে পৰিৱেশিত,
বিভিন্ন জাতি-জিনগোষ্ঠীৰ-সম্ভ্ৰমৰে গঢ়ি উঠা এখন অংগ ৰাজ্য। ঐতিহ্যৰে-পৰা
ঐশ্বৰ্য্যজনক বিদ্যাৰ বাবে-প্ৰসিদ্ধ, ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক এই দুই প্ৰধান নদীৰ-লগতে
বহুতৰ উপানে সমুদ্ৰৰদ্বাৰা বিৰ্জিত অসমৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি বাবেবহুগীয়া আৰু সম্ভ্ৰমৰ-
দাৰ্শনিকৰূপ। কাজিৰঙা, ডিব্ৰু-চৈলোৱাক আদি কৰি পাঠখন ৰাজ্যৰ উদ্দেশ্যৰে
সমৃদ্ধ, পুৰণিৰ বৃহত্তম নদীদ্বীপ সংস্কৃতিৰ বৰষৰ মাজুলীকে প্ৰমুখ্য কৰি বৃহত্তম নদীদ্বীপ
উমানন্দৰ সৌন্দৰ্য্যৰে অসমক জাকজিলিকা কৰি ৰাখিছে। মুম্বাই-না মহাপুৰুষ
সংকৰ-মাৰ্ঘৰ পদবোৰে বৰ্জিত অসম হৈছে সংস্কৃতিৰ বৰষৰ।

সকীয়া সংস্কৃতিৰ বৰষৰ অসম ওখা এই তেখেতৰ সাহিত্য ওখা সংস্কৃতিৰ-
ক্ষেত্ৰখনত শুক মুজনাৰ অৱদান অতুলনীয়। শুক মুজনাৰ অমূল্য সৃষ্টিৰাজি বৰগীত,
নাটৰ গীত, অকীয়া নাট, ভাওনা, মুখাশিল্প, সত্ৰ-নামঘৰ আদি সমূহে
জাতিকোশত অসমীয়া জাতিক মহীয়ান কৰি ৰাখিছে। শুক মুজনাৰ অৱদানৰ বিষয়ে
ভদ্ৰ বাবন কৰিয়েই শূণ্য জাতিৰ পিঠা মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল - “মি ধৰ্ম অকলম্বন কৰি
মৰ্ৎ ৰাষ্ট্ৰৰাজ্য ৰক্ষনা কৰিছা, তাতোকৈ সুন্দৰ জাতি আৰু অংকৰায়ে অসমবাসীক দি থৈ
ঠাছে।”

শুভদ্রুতনাৰ সৃষ্টি সমূহৰ ডিঙৰত অকীয়া নাট বিলম্বভাৱে উল্লেখযোগ্য। মহাপুৰুষ সীমন্ত শংকৰদেৱে 'চিহ্নায়া'ৰ জৰিয়তে নগাঁৱৰ বৰদোৱাত অকীয়া নাটকৰ পাতনি দাঙিছিল। গতিকে কবিশাৰীৰে অমৃতকৈৰ্ত্তৰ চিত্ৰৰে চিত্ৰিত তথা অঙ্কিত 'চিহ্নায়া'ই অসমত নাটকত আকৃষ্টিৰ মতে শুভ জনাই নিজেই গায়ন-বায়ন, সূতৰাৰ জ্ঞান অন্যান্য চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিছিল 'অসমত অশ্বমবাবৰ বাৰে পূৰ্ণাঙ্গ নাট বচনাৰে এক নতুন সাহিত্যৰূপৰ সৃষ্টিৰ লগত জড়িত পৰিৱেশ্য বলা-শৈলী সমূহ সীমাবদ্ধ হৈলৈ 'চিহ্নায়া'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি 'বামবিক্ৰম' নাটলৈকে জ্যেষ্ঠকথনৰ স্থানস্থান 'বিশ্ব' কথা অতুৰ্ভুক্ত কৰিলেই সুবিধা কৰা হৈছে বুলি ড° কেশৱানন্দ দেৱ গোহাঞীয়ে তেখেতৰ 'অকীয়া' শীৰ্ষক অস্থানিত অতুৰ্ভুক্ত কৰিছে। 'অকীয়া নাট' বুলিহে সাধাৰণভাৱে শংকৰ-মাৰুৰ নাটক বুজায় যদিও, মাৰুদেৱৰ হাতত প্ৰচলিত অকীয়া আৰু খাতকৰ বিলম্বভাৱে 'পুৰুষা' নামৰ বেনেগ ভাগ এটাই গা কৰি উঠে।

শুভদ্রুতনাৰ প্ৰথমে কৰা চিহ্নায়া খুব অমূল্য মুক অভিনয় আছিল, তাৰ কোনো নিখিত ৰূপ নাছিল। কোনো কোনো আনোচকে ইয়াক চিত্ৰপটত দেখুওৱা এক প্ৰকাৰৰ Antismime বুলিও কব খোজে। মহাপুৰুষ মাৰুদেৱে বৰগোটে বৰ্দ্ধমানত হৈ অজাই 'গোবৰ্ণন যাত্ৰা' আত্মা কৰোৱাইছিল। 'চিহ্নায়া'ৰ পিছত শংকৰদেৱে পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ নাট বচনা বচনা কৰি অভিনয় কৰিছিল। শুভদ্রুতনাই স্থানত: ছখন (৬) অকীয়া নাট বচনা কৰিছিল, যাক আমি সংক্ষেপে 'গৰা কেক গৰা' বুলি উল্লেখ কৰি আহিছো। মহাপুৰুষ দ্রুতনাই তেওঁলোকে বচনা কৰা নাট-সমূহক 'যাত্ৰা' হৈ বুলিছিল। পৰৱৰ্তী কালত কোনো বৈষ্ণৱ উকাত হৈ ইয়াক অকীয়া নাট বুলি নামাকৰণ কৰিছে। 'জাওনা' অৰ্থাৎ অকৃত অৰ্থ 'জাও কৰি দেখুওৱা কৰ্ম'। অকীয়া নাটৰ অভিনয়েই হৈছে জাওনা। খ্ৰীষ্টিয় পদ্ধতিৰ অতিকাৰ দ্বিতীয়াৰ্ধত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা সৃষ্টিত বীৰীয়া তথা জনপ্ৰিয় মানোৱজ্ঞনৰ মাধ্যমেই ইলৈ অকীয়া নাট জাওনা আৰু ই অসমৰ নাট ইতিহাসৰ প্ৰথম নিদৰ্শন।

অকীয়া নাটৰ জাৰা অক্ষৰী বা ব্ৰজবুলি। অসংখ্য স্লোকসমূহৰ বাহিৰে গীত, ভটিমা, নাট, বচন আৰু সূতৰাৰৰ ব্যাখ্যা ইহঁত অক্ষৰীতেই দিয়া হৈছে। অক্ষৰী-অক্ষাৰি-অক্ষিপালী, সূতৰা অক্ষ দিৰ্ঘা। নাটৰ এটি অৰ্থান অংশ হৈছে গীত। কাণিক আনন্দৰ বিদ্যৰত শংকৰদেৱে 'কেমিলাপান'ৰ গীতখিনিৰ মূল্য আৱিক। 'ভটিমা' হৈছে ভাটৰ গীত। এই সমূহ হৈছে চাৰা জেগীৰ লোকে গোৱা গীত। ইয়াৰ-ভাষাত বৰগীতৰ দৰেই কৃত্তিম ব্ৰজবুলি। নাট্যশাস্ত্ৰৰ মতে অকীয়া নাটলৈ নামী স্লোক পাঠ কৰা হয়। ইয়াৰ নামীত দুটা ভাগ থাকে; 'চাপিট' বুলি নিখা অংশটিত নাটৰ বিষয়বস্তুৰ বীজ নিহিত থকা দেখা যায়।

অকীয়া নাটক এটি অগণিত আদ্য হৈছে নাট। অকীয়া চৰিত্ৰই মন্থনৈ নাট নাট হৈ
 ভাৱ-ধাৰা কৰে। কোনো চৰিত্ৰৰ বাবে বোলেপ আবেশৰ গীত নাট্যকিনে ভেনে চৰিত্ৰক আনৰ
 নগত নাইবা পদ, পুৰা আদি গাই উলিয়াই হয়। আবেশ, অহান্য বাহিৰেও মুক্ত বিনাশ আদি
 নাটক দ্বাৰা কৰা হয়। অকীয়া নাটক মুখ্য চৰিত্ৰ হৈছে সূৰ্য্যবাব। সূৰ্য্যবাবও অহান্য আবেশ কৰি
 নাটক আৰু পিছত অটম গায়। নান্দী গীতৰ অন্তত সূৰ্য্যবাবৰ ভাণী বজাই আৰু তেওঁ নাট।
 অকীয়া নাট সূৰ্য্য সুনত: কৃষ্ণ, বাম আদি ভাণীৰ চৰিত্ৰৰ নীনা বিখ্যাত। মণিবদেবে ভাণতৰ
 একমাত্ৰ অকীয়া নাট 'অৰ্জুন ওফুৰ'তো শ্ৰীকৃষ্ণৰ বাৎসল্য ৰূপৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। নাট
 বিশেষ শুকজনাৰ কল্পিণী, মজুমদা, মনোদা, হাহিনী, সীতা আদি শ্ৰী সৰস্বতী চৰিত্ৰও
 সূৰ্য্যবাবে ৰূপায়ণ কৰিছে। নাটক গীত সূৰ্য্য নিৰ্দিষ্ট ৰাগ আৰু তালত বজা। চৰিত্ৰসমূহৰ
 আশয়ও তেওঁ লোকৰ অৰ্থবাৰা অনুসৰি ভিন্ন হয়।

মহাপুৰুষ দুজনৰ গীত-ভাণতৰ অসমীয়াত বৈশিষ্ট্যৰ কাৰ্য্য অধিক
 অফলত লাভ কৰিছিল বুলি 'চৰিত্ৰ পুথি'ত উল্লেখ আছে। ভাণতৰ আগতে অসমত ভেনে
 কোনো পূৰ্ণাংগ পৰ্য্যায়ৰ অভিনয় শিল্প নাছিল। ভাণতৰ জনপ্ৰিয়তা বঢ়াৰ লগে লগে
 অনেক ঠাইত বিবিধ নাটক বচনা হ'বলৈ ধৰিলে। অকীয়া নাট-ভাণত সূৰ্য্য অসম আৰু
 ভাস্কৰীয়াৰ অসম। এই অসম আৰু ভাস্কৰীয়া আত্মিক স্মৃতিৰ বাবেও অতিক
 কৰিব বুলি ক'লে হয়তো অধ্যয়ন কৰা নহ'ব।

ভাস্কৰ্য পূৰ্ণ গায়ন
 বি. এছ. অক্ষয় বৰ্মা

মানসাত্মক চেতনা আৰু অসমীয়াৰ চেহেন্সৰ বঙালী বিশ্ব.....

কালিৰ মাত জনিলেই, নাহৰ-কণোক্ষল খুলিলেই লগতে
গোলৰ বগৰ শুনাৰ লগে লগেই অতিজন অসমীয়াৰ আগত
চেহেন্সৰ বিছাটিক আদৰাৰ আচেষ্টা চলে। পুথিকণ্ঠৰ ভাষাত,

“বহাগৰ গাম্বে এটি ক্ষত নহয়
নহয় বহাগ এটি গাহ
অসমীয়া জাতিৰ ই আমুণ বেধা
গণ জীৱনৰ ই গাহ”.....

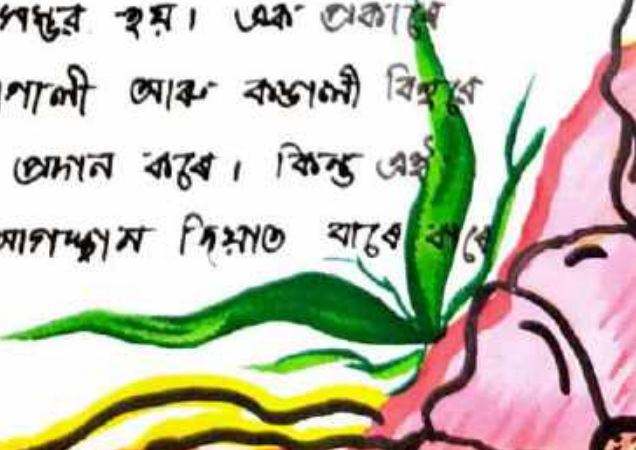
অতিশাও অসমীয়াৰ মনে বিছাটিক বান্ধিবলৈ বিচাৰে, কিন্তু সময়
আৰু পৰিৱৰ্তিত গোলকীকৰণ তথা আধুনিকীকৰণৰ দোহোজাত নকলে
গোৰ যেন অবিচ্ছিন্ন জীৱন স্পৰ্শীত আৱদ্ধ হৈ পৰিছে। অসমৰ
মোঁতত আমাৰ বিশ্বও যেন অদ্ভুত হেৰুৱাৰ গমত। আধুনিকতন
লাপনবানত জন্ম হোৱা বিশ্ব দুকালি-আকাশৰ মঞ্চলৈ গতি
কৰিলে আৰু বৰ্তমান বিশ্ব বিশ্বহৰাৰ অসমীয়াৰ হোৱাৰ
প্ৰতিযোগিতাত। নিঃসন্দেহে প্ৰতি অসমীয়াৰ বাবে ই গৌৰৱৰ
বিষয় যে, আমাৰ গৌৰৱৰ বিষয়ে আনুষ্ঠানিক স্বীকৃতি লাভ
কৰিছে। কিন্তু বাহিৰে ইমান গোৰ যত্ন কৰাৰ পাছতো যদি
আমি পকা অজন্মই বিছাটিক প্ৰকৃত অদ্ভুতক আকোঁৱালি
নহা হোৱাৰে, তেন্তে প্ৰেৰণা নিৰ্মক। অন্য দিশেও যদি
চাবলৈ হোৱা হয়, তেন্তে প্ৰকৃতক শিকোৱাৰ অতিশাও সময় আছে,
কিন্তু অসমত আধুনিকতা, অশুভি বিদ্যুত মূৰ্ছা লগত ব্যস্ত হৈ
থকা সকলে অসমীয়া সচেতনতাৰ দিশটোত লক্ষ্য নাবিনাগৰ
অৱদান আগবঢ়োৱাত ব্যৰ্থ হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত গোমী কোনো
নহয়, ব্যক্তিগত, বহুগত প্ৰাথমিক জোৰ মতত।

আৱেগৰ বিছাটিক বাবে নানা জনে, নানা প্ৰতিষ্ঠান, গণপত্ৰ
অহোপ্ৰকাশ কৰে। কিন্তু বিশ্বক জনত বান্ধিবলৈকে, উদ্বাপন
কৰিবলৈকে সচেতনতা জনাৰ প্ৰশাসন জিনিছে বা কিহৰ প্ৰয়োজন?

বিহীন আঁঠু অপমীয়াৰ পিৰে পিৰে কামখাৰৰ মহত্বৰ্ণ চোম শূন্য হৈ
যায়। পুৰণি বিহু গীত-মধুৰ কেৱলমাত্ৰ ককা আঁঠুপকলৰ দ্বন্দ্বত
হৈ শুনা পোৱা যায়, 'ঠেংগেতপকলৰ পাছত ওহঁ - মধুৰ - পাঁচি'
বুজৰ চোটা ককা লোক আধুনিৰ পুৰত গণিব পৰা। মধুনত্বৰ পৰণ
দি বহু জেনে পুৰণি বিহু গীতক 'মজাৰ্হ' বুলিছে কিন্তু 'মকলো'
অচানকো 'চুকা' পাবলৈ ব্যৰ্থ হৈছে। 'চুকা' পাইছে 'মদিও'
মেইয়া কচুৰীয়া হোৱা হৈ পৰিলক্ষিত হৈছে।

বৰ্তমান অপমীয়াৰ্হ 'পাতবিহুৰ' মহত্বক 'লৈ' অনিশ্চয়তাত, এৰ
বুকে 'টেকীৰ' পদ্য শুমিষট্টন নাৰ্হ আধুনিক পদ্ধতিৰে পিঠামুঠি
আধুনি পিঠা পানা যোৱাৰ মিয়ল ইল। তৰ্ণিলালৰ তিৰু অংশক
'লৈ' 'পোৱা গীত মধুৰ' নাৰ্হকিয়া 'হোৱাৰ' পমত কাৰণ অপমীয়া
শিপিনীৰ 'দ্য' অ্যা 'দুৰ্গা'জনক 'ভাৱে' কামিল। তাৰ 'ফলত' তৰ্ণ
লালৰ 'মৰ্ম'কে 'আজি'ৰ অজন্ম 'অজাত' বুলি 'বা'লৈও 'ভুল'
কৰা নহ'ব। নিজ হাতেৰে 'বোৱা' গামোচা 'লৈ' 'চেনাই'ক 'যাচি'
দিয়াৰ 'মেই' 'সেই'ৰ 'অনুভৱ' 'আজি' নাৰ্হ 'আৰু' 'হাইনী'পকলৈ
নিজ হাতেৰে 'বোৱা' 'কামল'লৈ 'বা' 'গামোচা'লৈ 'নাৰ্হ' 'বোৱা' 'মৰ'
'লৈ' 'আল'লৈ 'ঘচা'ৰ 'মেই' 'দিন'ও 'উকলিল। বজাৰত' 'লৈ' 'লৈ'
'উলল'। ওহঁ 'যে' 'আচৰিকতা' পূৰ্ণ 'আদান' 'আদান' 'বোৰ' 'অপমীয়া'
'পনা'জ'লৈ 'বিহু'ৰ 'হোপে'দি 'মধু'ৰ 'ইয়। এক 'অকা'ৰ
'কা'ৰলৈ 'লৈ' 'বজা'লৈ 'লগত' 'তো'লৈ 'আৰু' 'কজা'লৈ 'বিহু'ৰ
'অপমীয়া'ৰ 'ব্যক্তি' 'পৰিচয়'ক 'দুৰ'লৈ 'আদান' 'কৰে। কিন্তু ওহঁ
'লৈ' 'অপমীয়া'ৰ 'মলৈ' 'বিহু'ক 'আগ'লৈ 'দিয়া' 'বা'ৰে 'কৰে'

ব্যর্থ হৈ আহিছে। বিদ্বৎ-সম্মানকীৰ্ত্তি-নীতি-আচাৰ
বৰোদাৰ ইত্যাদি-মন্ত্ৰক-অশেষে বিলোৱাৰ মন্ত্ৰ আছিল।
মাত্ৰে বৰ্তমান ব্যক্তি-ভাৱে-নিজসকল-উপলব্ধি-কৰিব পাৰে যে,
বিদ্বৎ-আচাৰ-স্বচিন্তন, 'অশিষ্ট' বৰোদাৰ-শক্তিমান-অশিষ্ট

'মানুহ'-সমাজ-অৰ্থাৎ-প্ৰাণী-জনি-দেহোৱাৰ-অধোজ্ঞান-মাই
আৰু-বিদ্বৎ-সমাজ-স্বৰ্গ-কৰে-না-বৰ্ত্তন-বহন-মানি।
যেনে-বৰ্ত্তন-মাই-বা-বিলো-অসমীয়াৰ-সম্মানকৰোত,
'সোণালীয়ে-আনন্দে-জোগ-কৰাক-বুজোৱাৰ-সমগ্ৰে-কৰ্ত্তি
অসমীয়া-উদ্যোগ-দুৰ্দ্ধাৰ-অন্য-কৰে-আৰু-বৰ্ত্তন-মাই
-জৰাজৰ-চিতা-তথা-দৈৰ্ঘ্য-কাৰ-বাৰ-দেখুৱায়। তেনেদৰে
জীৱন-সামান্য-সৈলীক-উদ্যোগ-কৰা-বিদ্বৎ-অৰ্থাৎ-
-মাটি-বৰোদা-স্বচিন্তন-অতি-অসমীয়া।

→ শ্ৰীমতী চেতিয়া
বি.এড. অধ্যাপক

ENGLISH SECTION

CONTENTS

POEMS ~

- The Dance of Truth and Conscience ————— Antara Panasar
- Lessons from fall . ————— Mayuri Patangia
- Trees ————— Niharika S. Kashyap
- The Whispers of the Earth ————— Sakuntala Englungpi
- Microcosm : The tiny Titans ————— Prastuti Boradoloi
- The Teacher's Tale ————— Julika Saikia

ARTICLES ~

- Sita's Legacy : The Dignified Woman of Ramayana ————— Ankita Saikia
- How Parenting Became a Casualty of Modern Life ————— Sajidur Rahman
- Baduli Khurung : A Unique Cave in Assam ————— Priyanka Das
- Through The Eyes of a future Teacher ————— Rikel Ch. Das.

ARTICLES ~

- Media ————— Amisha Borah
- Echoes of The Eternal :
A Journey through Indian Literature ————— Antara Dasgupta
- Petals of the Purple Rose :
A Journey towards Equality ————— Sakuntala Englempi
- CRISPR Babies ————— Parishmita Mudoi

"Literature is the art of discovering something extraordinary about ordinary people, and saying with ordinary words something extraordinary."

THE DANCE OF TRUTH AND CONSCIENCE

In the realm where shadows play,
Reality stands, a stark display.
A mirror held to the world's face,
An unmasked truth in every space.

Morality, a whisper soft,
Guides the heart, aloft, aloft.
A compass in the stormy sea,
A guiding star, a decree.

Reality, the ground beneath,
Solid, cold, and oft unsheathed.
It bears the weight of life untold,
In every moment, harsh and bold.

Yet Morality, with gentle hand,
Draws a line upon the sand.
A quiet voice in the fray,
A moral compass, a path to sway.

In the crossroads where they meet,
Reality and Morality greet.
A dance, a balance, finely spun,
Two forces bound, yet never one.

Fore in the world, they both reside,
One as witness, one as guide.
Reality shows what we perceive,
Morality, what we believe.

Together, they weave the tapestry,
Of what is and what should be.
A delicate dance, a silent plea,
Between Reality and Morality.

Arctura Paeasane
B.Ed First Year

Lessons from fall

Life is a path we all must go through,
Full with ups and downs, both old and new.
Failure and success, linked like a branch,
In each step forward, a lesson to learn.
Success brings joy, a feeling so bright,
Failure awakens the fire, that fuels our fight.
It strengthens our hearts, and tempers our soul,

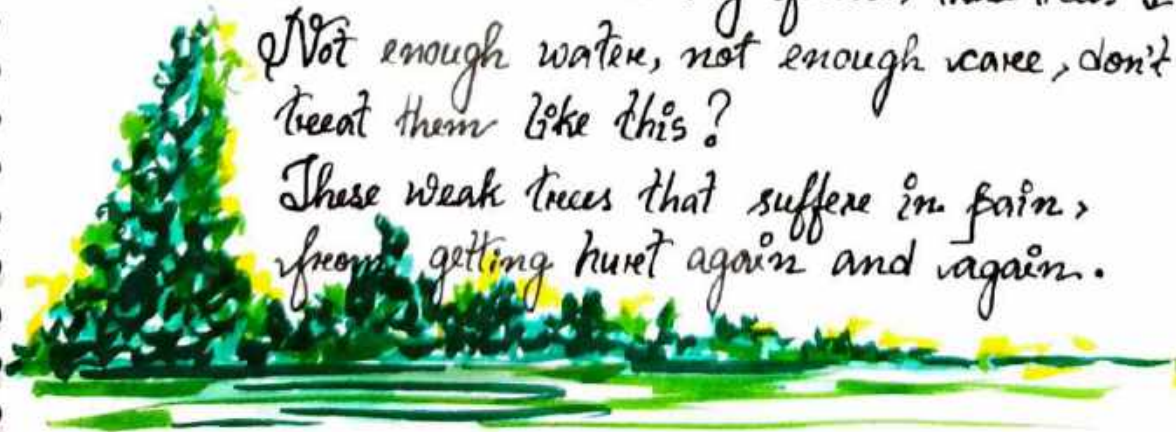
To rise again, and make our spirit whole.
So let's not fear, the failures we face,
Cause in them lie, the seeds of our progress.
In every stumble, a chance to regain,
In every fall, a lesson to rise again.

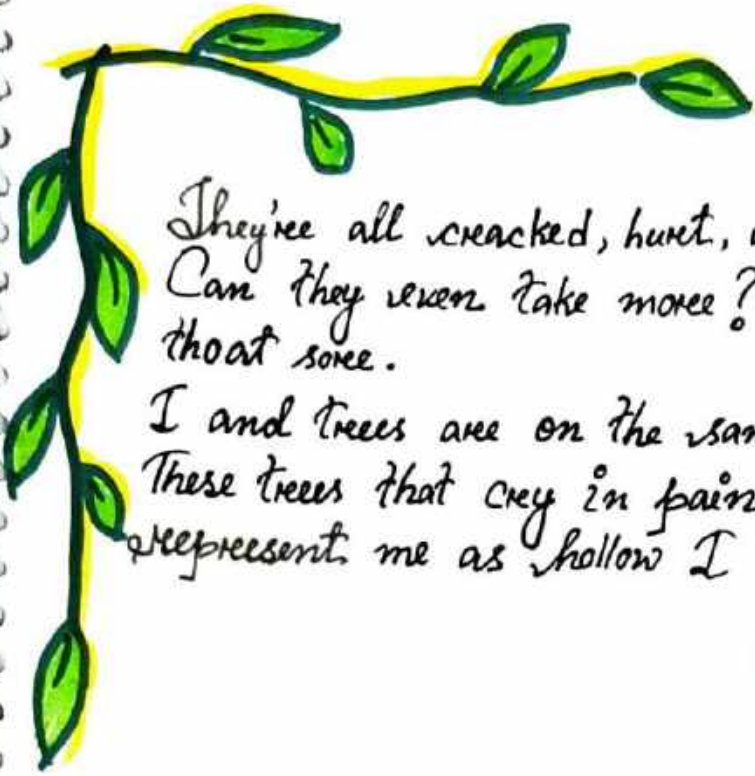

Mayuri Patangia
B.E. Second Year

TREES

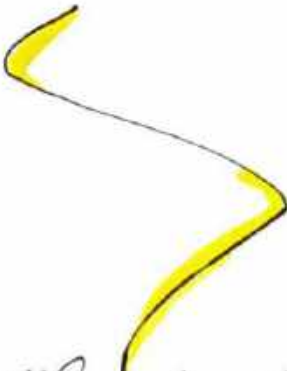
I look at the trees in vain;
All they can feel is pain.
The hollow trees, with a faded crown,
Everyone looking has a frown.
Wind plays with their branches,
Slowly creaking in pain,
No one cares; they flare in endless sadness.
The never-ending madness, they are getting hurt;
Their branches cry in pain,
Wishing someone would come and not in vain.
The plain trees, bending in the wind, are all
I can't get off my mind.
The cruel humankind,
My vision blends, I cry for them.
No matter how hard I try, the branches keep breaking,
The trees keep crying, inside they're dying.
Someone came to mend the branches
Before someone else tore them apart again.
I know it's been my fault, these trees I hurt.
Not enough water, not enough care, don't I dare,
Treat them like this?
These weak trees that suffer in pain,
From getting hurt again and again.

They're all cracked, hurt, and broken.
Can they even take more? It only makes my
throat sore.

I and trees are on the same boat,
These trees that cry in pain
represent me as hollow I am.

Niharika S. Kashyap
B.P. First Year

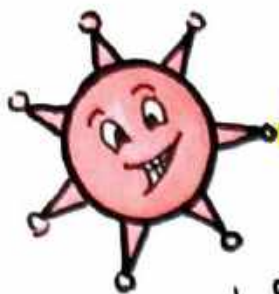
THE WHISPER OF THE EARTH

Beneath the sky of endless blue
The whispering winds, so pure and true,
Rivers flowing in silence,
Mountains showing resilience.

The forest hums a soft melody,
Showcases a life of symphony,
Each leaf that falls, each bird that sings,
Tells the bliss that nature brings.

- Sakuntala Englempi
B.ED First Year -

MICROCOSM : THE TINY TITANS

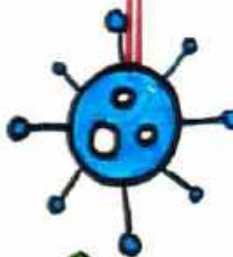
Within each drop, on every crust,
Existence thrives beneath the dust.
Unseen by eye, but far from slight—
Microbes wield a silent might.

Bacteria, prokaryotic and wise,
Recycle waste, enrich the skies.
Fix nitrogen, digest with flair,
In every gut, they're working there.

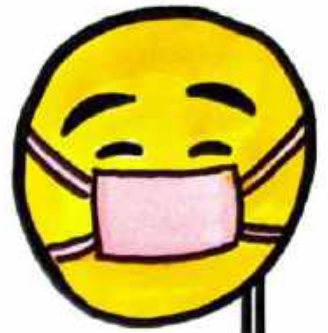
Viruses, strands of coded fate,
Hijack cells, then replicate.
They spread with stealth, evolve with speed,
But also serve in times of need—
From gene therapy to vaccine art,
Their twisted ways may play a part.

Fungi stretch through hyphal threads,
Feeding forests, raising breads.
Saprophytes, they rot and thrive,
On death they feast, to keep life alive.

Protists drift in water's sheen,
A kingdom caught in forms between.
From Amoeba to Paramecium grace,
They teach of cells and ancient space.

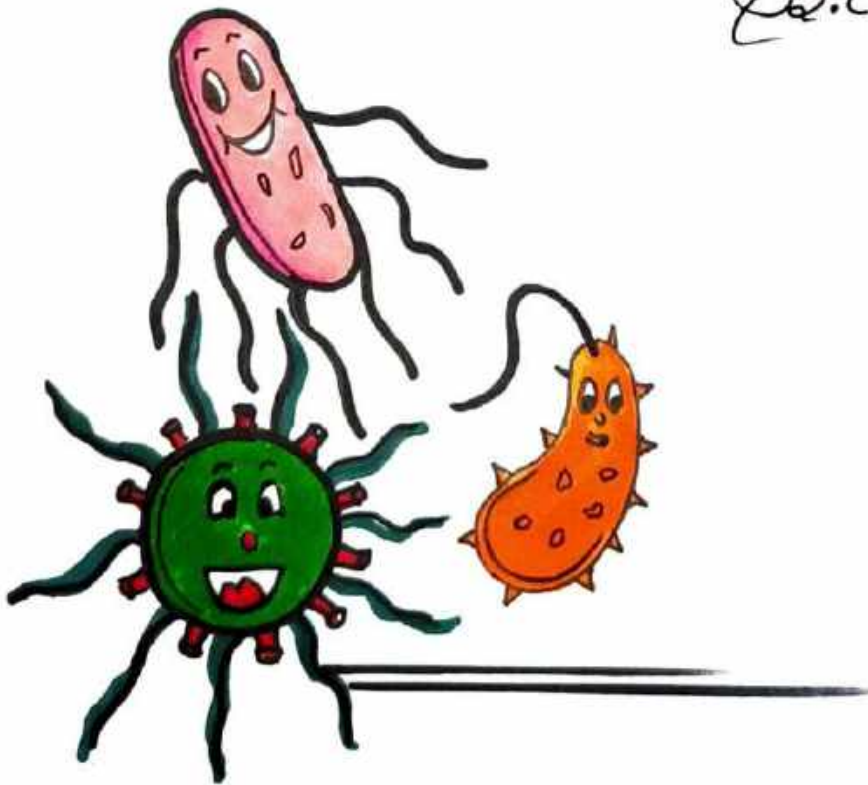

Microscopic, yet profound,
They turn the Earth without a sound.
From deep-sea vents to human cells,
They craft the tales we strive to tell.

So study close, you shall find,
A universe in every kind.
For in these forms, both strange and slight,
Resides the root of life's own light.

Prastuti Boradolo
B.E. First Year

THE TEACHER'S TALE

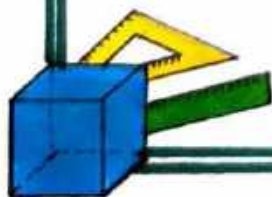
I walked in young, chalk in my hand,
A class before me, a lesson planned,
Bright little eyes, questions so wide,
Some eager, some lost, some trying to hide.

"Why do we learn?" One student asked,
I smiled and set them on their task.
"Not just for marks or a future bright,
But to chase your dreams, to seek your light?"

Some days they listen, some days they yawn,
Some days I wonder where I went wrong!
Yet in their laughter, in moment care,
I see a spark - I know they care,

One day they'll leave, fly high, be free,
And I'll stay back with memories.
For teaching's not just books and rules,
It's building lives - the greatest school!

Jutika Saikia
J.B.E.D. First Year

SITA'S LEGACY: THE DIGNIFIED WOMAN OF RAMAYANA

"Patience is not weakness and silence is not surrender. Strength often wears the face of grace."

Sita, the daughter of the earth, is not just a figure in mythology but a timeless symbol of endurance and power. Her story is woven with trials, yet through every storm, she stood firm, proving that true strength does not always roar - it often resides in patience, dignity and unwavering belief.

From the forests of exile to the golden walls of Lanka, Sita remained unshaken. She chose love over comfort, truth over fear and dignity over societal approval. Even she was tested by fire, it was the judgement of a world that failed to see her worth and still she stood strong.

Her exile alongside Lord Rama was not merely a journey through the wilderness but a testament to her resilience. She embraced hardship without complaint proving that love and duty often demand sacrifices. When Ravana, king of Lanka, abducted her and took her to Lanka, he tried to break her spirit with luxury, but Sita remained unwavering. No golden place could replace the love she held in her heart and no amount of pressure could shake her belief in righteousness. When the world questioned her purity once more, she did not fight back with anger - she reclaimed her destiny with a call to

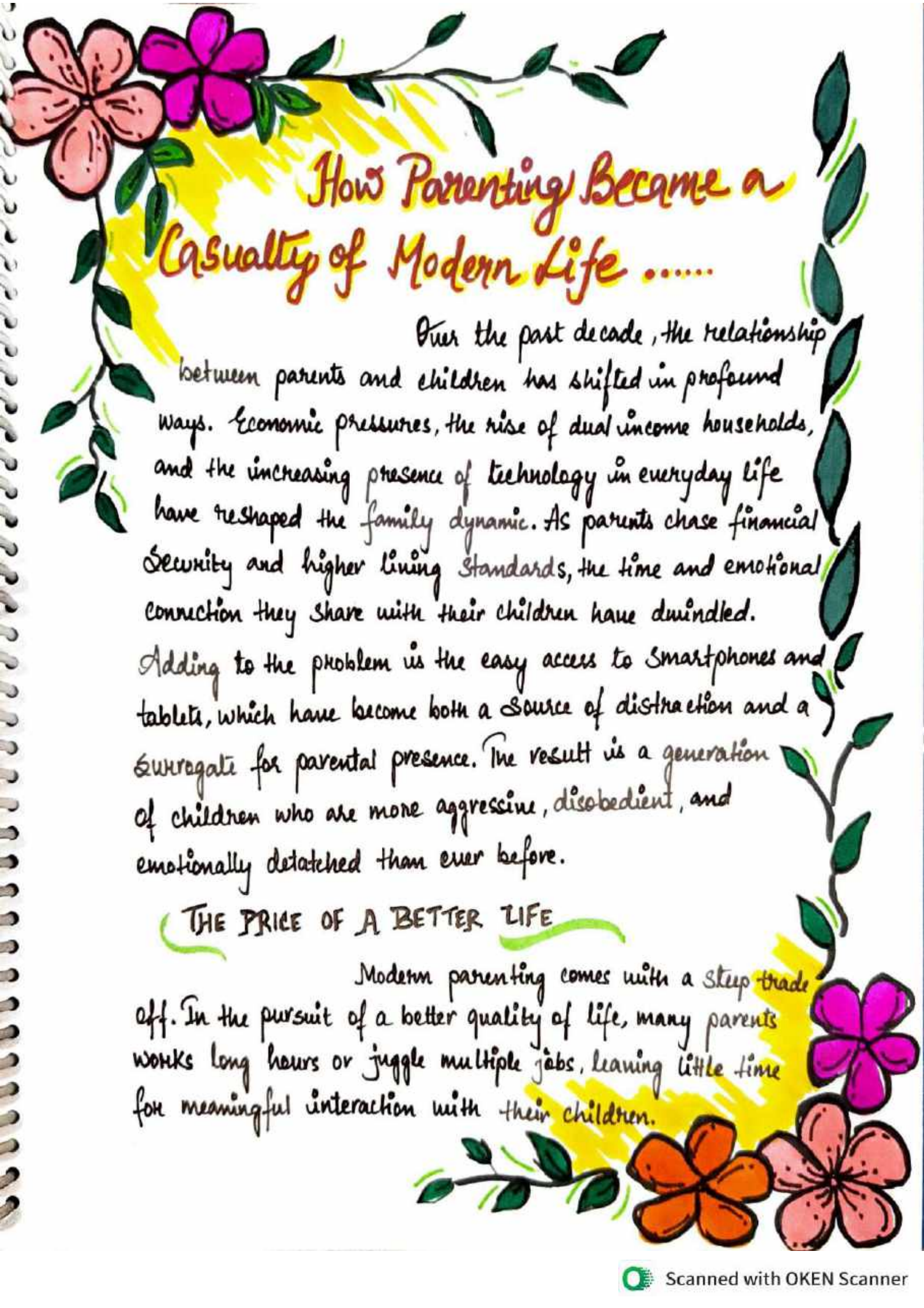
Mother Earth, she walked away, proving that strength is not about seeking validation but knowing your own worth.

Even today Sita's story resonates deeply with women across generations. She represents the struggles of those who are tested unfairly, who bear the weight of expectations, and who are asked to prove themselves time and again. But like Sita, true strength is found in self-respect and the courage to walk away when dignity is at stake.

Her legacy is not one of quiet submission but of silent rebellion. She teaches us that patience does not mean weakness and endurance is not the absence of power. Her tale lives on not just in scriptures but in the spirit of every soul who chooses dignity over despair and power over fear. Sita remains forever, a flame of resilience and the heartbeat of quiet courage.

~ By Ankita Saikia
B. Ed 1st Year

How Parenting Became a Casualty of Modern Life

Over the past decade, the relationship between parents and children has shifted in profound ways. Economic pressures, the rise of dual income households, and the increasing presence of technology in everyday life have reshaped the family dynamic. As parents chase financial security and higher living standards, the time and emotional connection they share with their children have dwindled.

Adding to the problem is the easy access to smartphones and tablets, which have become both a source of distraction and a surrogate for parental presence. The result is a generation of children who are more aggressive, disobedient, and emotionally detached than ever before.

THE PRICE OF A BETTER LIFE

Modern parenting comes with a steep trade off. In the pursuit of a better quality of life, many parents work long hours or juggle multiple jobs, leaving little time for meaningful interaction with their children.

Even when the parents are physically present, the exhaustion of balancing work and family life often leaves them emotionally unavailable. Meals are eaten in silence, conversations are cut short, and the family time is replaced by the glow of individual screens. The emotional gap that forms in this environment pushes children to seek comfort and stimulation elsewhere - usually on their phones.

SMARTPHONES AS A SUBSTITUTE FOR PARENTING

To cope with their busy lives, many parents have allowed screens to fill the void. Handing a child a smartphone or tablet has become a quick and easy solution to keep them quiet and entertained. Whether it's during dinner, a long car ride, or even at bedtime, screens have become the modern pacifier. While this strategy may provide short term relief for parents, it creates long term problems for children. Left to navigate the digital world without guidance, children are absorbing content that shapes their understanding of relationship, conflict and social norms - often in unhealthy ways.

THE CONSEQUENCES OF UNCHECKED SCREEN TIME

When children have restricted access to social media, video games and online communities, they are exposed to a wide range of content, much of it is aggressive, competitive and emotionally charged. Violent video games and provocative social media posts can normalize hostility and disrespect. Cyberbullying and online conflicts teach children to respond with aggression rather than empathy. Without parental oversight, these influences take roots, shaping children's behaviour and emotional responses in everyday life.

WHY KIDS ARE ACTING OUT

The impact of this emotional and digital disconnect is now playing out in children's behaviour. Many parents report that their children are more aggressive, defiant and difficult to manage. When parents attempt to impose rules or discipline, they are often met with resistance, frustrations and emotional outbursts. The lack of consistent guidance and emotional connection makes it difficult for children to progress and process their feelings. In essence, children are learning from the digital world rather than their parents - and the results are already showing.

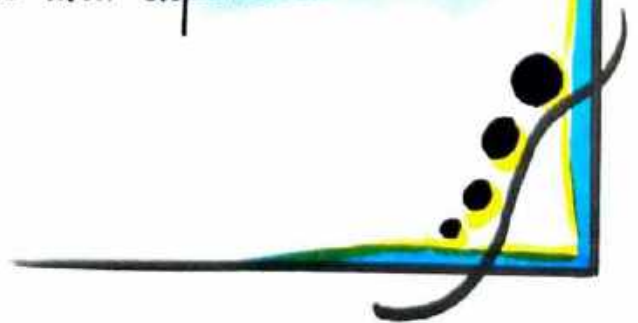
EMOTIONAL DISTANCE AND THE BREAKDOWN OF TRUST

When the children feel that their emotional needs aren't being met at home, they turn to online communities or peer groups for validation. This shift weakens the bond between parents and children, making communication more difficult. Children may hesitate to open up about their problems or feelings, fearing judgement or indifference. Without a foundation of trust, parents usually lose their influence in shaping their children's emotional and moral development.

RECLAIMING THE PARENT-CHILD CONNECTION

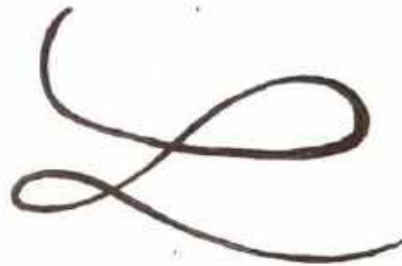
Fixing this growing divide requires a deliberate shift in the parenting priorities. Parents need to set aside dedicated time for meaningful, face to face interactions with their

family meals without screens, shared activities and open conversations about life and emotions can help rebuild trust and emotional connection. Setting clear limits on screen time and discussing the content children are consuming is essential. Parents should not only monitor their children's digital habits but also helps them process what they see and experience online.

THE PATH FORWARD

The growing gap between parents and children reflects larger cultural and economic forces, but that doesn't mean it's irreversible. Financial stability and career success should not come at the cost of emotional closeness and guidance. By creating space for meaningful connection and setting thoughtful boundaries around technology, parents can reclaim their role as emotional anchors in their children's lives. They should focus more on balancing technology with genuine human connection - the kind that no screen can ever replicate.

Saxidur Rahman.
B.ed 2nd year.

BADULI KHURUNG:

A UNIQUE CAVE IN ASSAM

Assam is known for rich bio-diversity, sprawling tea gardens and its vibrant culture. It is a zone of large tourism spots, numerous natural hidden treasures where a number of sites are still unexplored and underrated. One such endangered tourist spot which is located in the Kondali Hills of Nagaon, district of Assam is the BADULI KHURUNG CAVE.

Baduli Khurung is a historical cave. It is located about 21 kms away via Nonoï from Nagaon town. The place has a large caverns formed by many small caves, which are the houses of thousands of bats of various sizes that resembles in a big honey comb. This Baduli Khurung is the shrouded antiquity and is a source of various lore amongst the inhabitants of the area. A boat made of stone is found to be placed near the bat cave. The hilly range of the cave offers panoramic view of the green surroundings. There is a shrine with the idol of Lord Shiva and Goddess Parvati (of Hindu mythology) in room (7) from the entrance of Baduli Khurung. For nearly two decades, a bat fair has been held at this shrine in conjunction with Shivratri.

Myth plays a significant role in understanding the history of the cave which are also associated with the presence of the bats in the cave inhabited by bats, is a reflective of women Kingdom ruled by a women at Kondali. Entrance of any male to the cave was strictly prohibited and the spies and soldiers of the Kingdom who were no doubt women, hid themselves. Once a sage disguised as women entered into the cave, who was caught by the women soldiers, was kept hanging as punishment. It made the sage angry and he cursed the women soldiers to be bats. Accordingly, they became bats and remained in the hanging position forever inside the cave. Similarly, one other myth gives a glimpse of the Kondoli Kingdom. According to it, the Kingdom was inhabited and ruled by the Brahmins. Once a boy with heavenly power known as the Guraksha Nath, cursed the Brahmins to be a bat.

The cave normally inaccessible to the public, is opened only during the events, when devotees are allowed to visit and participate in the rituals, on that day, it is believed that the lighting an earthen lamp with a pure and sacred mind fulfill all the prayers and wishes.

It is seen that a very few sections of people are aware and known about the Baduli Khurung cave. The history of the cave is associated with it, may not be significant but reflects a glimpse of the local history of the entire region. It is a living cultural heritage in the district of Nagaon. Government should concern on the increasing tourism perspective of the area. Cultural beliefs associated with the cave and traditional craft work of the tinias and the the Karbi community which will mark the gradual developing economic agenda of the region very soon.

Priganka Das
B.ed 1st Year.

Through the Eyes of a future Teacher....

When I first stepped into the College of Education, Nagaon, I was just a student with a passion for teaching. Today, I stand as a growing educator, with a vision, voice and a deeper purpose. This transformation did not happen overnight. It happened here, on this campus, in these classrooms, guided by the mentors who sees teaching not just as a job, but as a powerful force for change. At our college, education is more than chalk and board. It is about reimagining **what** a teacher can be in the 21st century. We are encouraged to question, to experiment, and to grow beyond textbooks. From smart classrooms to creative lesson plannings, from inclusive teaching models to digital pedagogy, every aspect of our training prepares us to teach not just for today, but for tomorrow.

What truly sets this institution apart at its heart. The professors don't just teach us content - they share stories, experiences and values. They challenge us to teach with empathy, lead with integrity and think with imagination. Whether it is a lesson in pedagogy or a community outreach

Program, every activity adds a new layer to our identity as future educators. Our exposure to the NEP 2020 framework is not limited to theory. We participate in workshops, peer-learning and school internships that gives us first hand insight into the real classrooms. We are trained not just to instruct, but to engage, to include and to inspire. As a Student here, I have come to realize that education is not about answers, it is about reawakening. The College of Education, Nagaon has awakened in me a teacher's spirit, resilience, resourceful and ready.

As a Student of the College of Education, Nagaon, I am confident enough to say that this institution is more than just an institution - it is where the future teachers are truly shaped.

Rikel Chandra Das
B.ed 1st Year.

MEDIA

Introduction:-

Media is the fourth pillar of democracy. It plays a significant role in a democratic country's elections. Media is working to create awareness about the democratic rights of individuals as well as provide important information to citizens of the country. Sometimes the media also works as a representative of the country. Media holds the power to create a specific image of a particular political party or government among common citizens. Different platforms of media are popular as pillars of the respective Indian Government. The media can use societal and political forces to influence the opinions of people regarding the current ruler, political party or opposition party. Due to freedom of expression, media platforms can provide information to people. The Internet, along with television, radio and newspapers are the major forms of contemporary media channels. Social media also plays a major role in contemporary times. Media works to educate people so that they can select their potential leaders.

Importance of Media in Elections

The media plays a crucial role in the electoral process, contributing significantly to the functioning of a healthy democracy.

● Information Dissemination ~

The media plays an important role in information dissemination in relation to elections. Election procedures, polling and counting require the widest circulation of information. Thus, the role played by the media has vital importance.

● Watchdog Role ~

During elections, the media plays the role of a watchdog. Exposing corruption activities, malpractices and misuse of power by a specific candidate or party can be investigated by journalists before the elections. These media activities have helped to improve transparency and accountability, which could be essential for improving the integrity of the elections.

● Open Forum for Debate and Discussion ~

Hosting debates and discussions on different media platforms helps voters understand the perspective of future political leaders. On the contrary, through debates and discussions on media platforms, common people can also share personal opinions and suggestions with existing governments, leaders or future governments for developing policies and strategies in the future.

● Conducting exit polls ~

Various media channels prefer to conduct exit polls to predict the future results of elections. Exit polls could influence voter behaviour by providing information about real-time political trends. Apart from that, supporting voters to stay updated with the election process is another role that Indian media plays during elections.

• Social Representation ~

Through reporting, the media represent various segments of society.

- It amplifies the voices of marginalised groups, ensuring their concerns are part of the electoral discourse.

Conclusion—

Various media platforms play a very important role in the overall election procedure. With the help of media platforms, different political parties and candidates can influence voters by organizing and implementing various promotional campaigns. However, the election commission of India has established regulations and guidance for media platforms and political parties. So, we can say that a free and independent press is a cornerstone of democracy. It promotes political debate, keeps government accountable and fosters credible elections by providing information and facilitating public discourse.

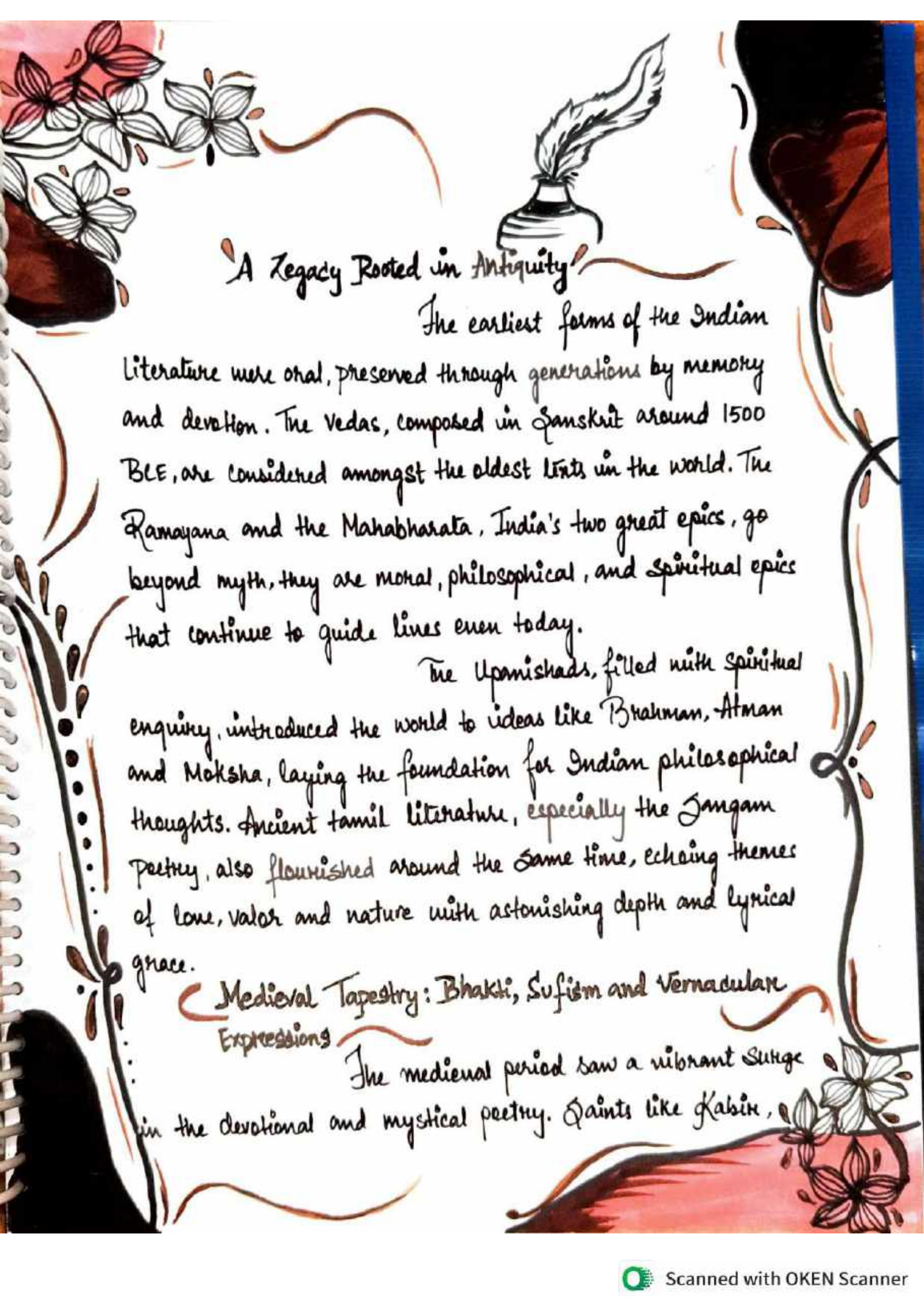
~ Amisha Bara
B.Ed 1st Year

Echoes of the Eternal: A Journey through Indian Literature

Indian Literature is not merely a collection of stories, poems and plays, but it is the soul of a civilization that has breathed through millennia. From the chants of the Rigveda to the verses of Tagore, from the folktales of Panchatantra to the postmodern narratives of contemporary writers, Indian Literature holds within it the fragrance of our soil, the rhythm of our festivals and the spirit of our diverse heritage.

"Where the mind is without fear and head is held high..."

These immortal lines by Sri Rabindranath Tagore are not just poetry, they are a vision, a call, a reflection of India's literary legacy. Indian literature, in its vast linguistic and cultural diversity, has always transcended the written word. It lives in the oral traditions of our grandmothers' tales, in the painted scrolls of folk artists, and in the melodies of the devotional songs echoing from the temple courtyards.

A decorative illustration featuring a cluster of pink and white flowers in the top left, a black inkwell with a quill pen in the top right, and a large red heart on the right side. The page is framed by a black and brown vine-like border with small leaves and dots.

A Legacy Rooted in Antiquity

The earliest forms of the Indian literature were oral, preserved through generations by memory and devotion. The Vedas, composed in Sanskrit around 1500 BCE, are considered amongst the oldest texts in the world. The Ramayana and the Mahabharata, India's two great epics, go beyond myth, they are moral, philosophical, and spiritual epics that continue to guide lives even today.

The Upanishads, filled with spiritual enquiry, introduced the world to ideas like Brahman, Atman and Moksha, laying the foundation for Indian philosophical thoughts. Ancient Tamil literature, especially the Sangam poetry, also flourished around the same time, echoing themes of love, valor and nature with astonishing depth and lyrical grace.

Medieval Tapestry: Bhakti, Sufism and Vernacular Expressions

The medieval period saw a vibrant surge in the devotional and mystical poetry. Saints like Kabir,

Meera Bai, Jalsi Das, Guru Nanak and many others gave voice to the masses in languages they spoke, not in the elite Sanskrit or Persian. Their verses emphasized love, equality and a direct connection with the divine. The Sufi poets like Amir Khusrau blended Persian and Indian Sensibilities, creating literature that was secular, musical and deeply human. These voices shaped not only our literary consciousness but also the social fabric of the time.

Colonial Encounters and Modern Renaissance

With colonialism came a new language, English, and a new phase in Indian literature. But Indian writers were not passive recipients; they used the colonizers' language as a tool of resistance and expression. Writers like Bankim Chandra Chattopadhyay, Rabindranath Tagore, Sarojini Naidu, and later Mulk Raj Anand, R. K. Narayan and Raja Rao created a body of literature that expressed the pulse of a nation on the brink of transformation. Post Independence, Indian English literature flourished with voices like Kamala Das, Anita Desai, Arundhati Roy, Jhumpa Lahiri and Amitav Ghosh exploring the themes of identity, diaspora, gender, history and memory.

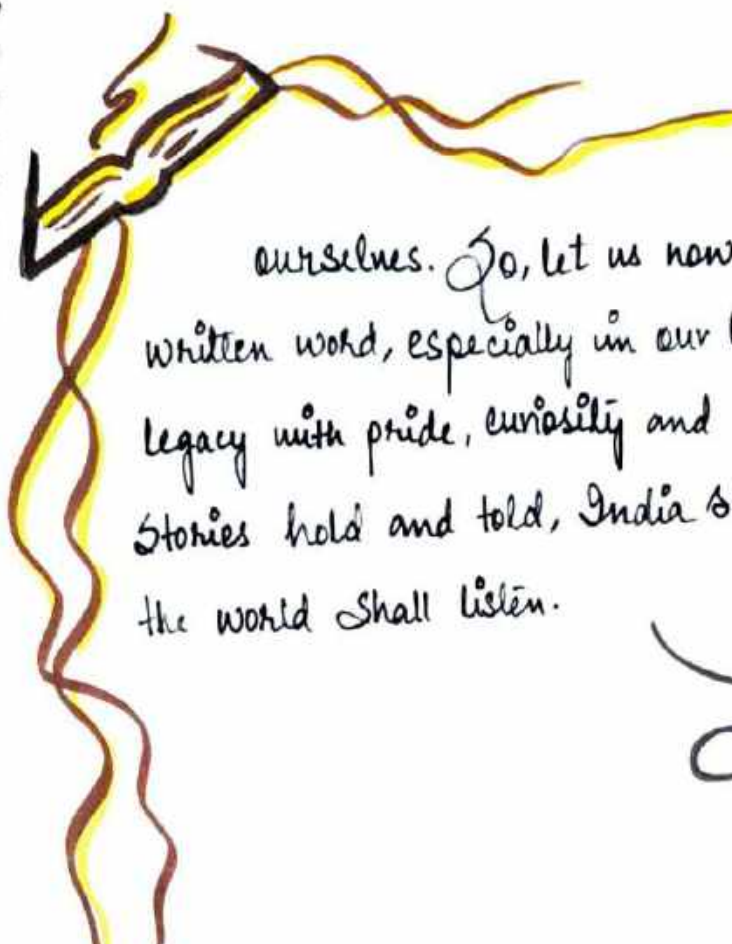
DIVERSITY AS OUR STRENGTH

What makes Indian literature truly extraordinary is its multilingual tapestry. From Assamese to Kashmiri, from Malayalam to Manipuri, every language has a treasure chest of stories and traditions. The Sahitya Akademi recognizes 24 Indian languages and each of them has produced literary gems that are deeply rooted in their regional ethos but resonates universally.

Assamese writers like Lakshminath Bezbaruah, Birendra Kumar Bhattacharya and Indira Goswami (Mamoni Raisom Goswami) have enriched Indian literature speaks truth to power.

"WORDS ARE NOT JUST INK ON PAPER; THEY ARE FIRE, THEY ARE PRAYERS, THEY ARE REVOLUTION"

In today's world of fleeting reels and vanishing stories, Indian literature reminds us to slow down and listen, to the past, to each other, and to ourselves. It teaches us empathy, evokes curiosity and allows us to dream with our eyes open. Indian literature is not just a singular thread, it is a woven tapestry of many hues, dialects, dreams and struggles. It is both timeless and timely. It sings of gods and mortals, of cities and forests, of longing and liberation. In reading Indian literature, we do not just discover stories, we rediscover

ourselves. So, let us now not forget the power of the written word, especially in our languages. Let us carry the legacy with pride, curiosity and compassion. For as long as stories hold and told, India shall speak, and in her speech, the world shall listen.

L

Antara Parasar
B.ed 1st Year

Petals of the Purple Rose

A journey towards Equality

"I am not free while any woman is unfree, even when her shackles are very different from my own".

— Audre Lorde (Sister Outsider)

The purple rose is often associated with the themes of dignity, empowerment and transformation—qualities that resonate deeply within the feminist movement. It also symbolizes strength and resilience. The purple rose, with its rich and vibrant hue, symbolizes a unique blend of grace and strength, making it a powerful emblem for the feminist movement.

Feminism is a social, political and cultural movement that advocates for gender equality, with a particular focus on improving the rights and status of women. It challenges systems of oppressions that have historically marginalized women and seeks to create a society where individuals, regardless of gender have equal opportunities and rights.

Key Principles of Feminism:-

1. Equality:- Advocates equal rights and opportunities for all genders, especially women, in areas like education, employment and politics.
2. Reproductive Rights:- Supports women's right to make decisions about their bodies, including access to contraception, abortion and sexual health.
3. Intersectionality:- Recognizes that gender inequality is experienced differently based on race, class and sexuality.
4. Empowerment:- Promoting women's autonomy and decision making power in all aspects of life.

The rise of social media has further empowered feminist movement worldwide, creating new spaces for activism and engagement. The "Me Too" Movement for eg, sparked a global conversation about sexual harassment and assault, giving a platform to survivors and forming initiatives to confront the prevalence of gender-based violence.

Conclusion:-

Before concluding I would like to quote the book *The Second Sex* (1949) by Simone de Beauvoir —
"One is not born, but rather becomes, a woman."

As the feminist movement continues to evolve and addresses new challenges, the purple rose will continue to bloom, representing the victories and the struggles yet to come. The petals of the purple rose are a testament to the ongoing journey towards gender equality. The journey towards gender equality is not over, but as we nurture the petals of the purple rose, we move closer to a world where gender equality is no longer a dream, but a reality.

-By Sakuntala Englengpi

B. Ed 1st Year

CRISPR babies

Gene editing has indeed come a very long way, and its potential to revolutionize the treatment of genetic diseases is vast. If we put conspiracy theories related to gene therapy aside, scientifically we can appreciate the promises of gene editing technologies like CRISPR to cure diseases, treat genetic abnormalities and repair faulty genes.

Briefly gene therapy can be divided into two types, Somatic cell gene therapies and germline gene therapies. When the genetic composition of somatic cells are manipulated which is restricted to a specific tissue, it is referred as somatic cell gene therapy. But when it is operated to manipulate the genome of the germ cells, which in result make a whole new life, the change will be inherited to the new organism. Due to this reason, scientists don't advise germ line therapies, because no one wants to produce superhumans or mutant freak problems for entire mankind. With many CRISPR-babies arose when some scientists from China had successfully designed from CRISPR-induced twin babies in the lab. He Jiankui was the first person who had used the CRISPR gene-editing system to

manipulate line human embryos through in the vitro fertilization technique, at the Southern University of Science and Technology, China. In 2017, under the guidance of He. J a Chinese couple with an HIV positive father and HIV negative mother was offered an in vitro fertilization with gene editing to assure resistant against HIV. They altered the CCR5 gene which resistance to a baby against HIV.

Total three CRISPR-edited babies were born in 2018 and 2019, a twin Sister Lulu and Nana in 2018 and a third baby in 2019. However, the court addressed that if any of the babies suffered from any related conditions, it could be considered medically illegal. He J and other two co-workers were sentenced to prison for three years for using CRISPR-like germline gene therapies.

The work done by these Scientists was criticised but was revolutionary. This incident gave hope to the Scientific fraternity and proved that what beyond imagination, a human can do!

But the question is, what were the problems? What's wrong with their research work?

Parishmita Mudoi
B.ed 1st Year, Roll no: 57

বাংলা সূচী

- আমি নবী ——— উত্তরা স্বপ্নবর

হিন্দি সুচীপত্র

- আত্মবিশ্বাস ——— সসিতা কুমারী মহতী
- आज की शिक्षा व्यवस्था ——— ससिता कुमारी महती

আমি নারী

আমি নারী, অব পারি ;
উই হাঁপিযে গেলেনও মমা খাবে না
অম্মাভের কোনো নিয়ম ভাঙ্গা খাবে না
কষ্ট শ্রমেও কাজ করতে হবে
নিজের ইচ্ছে বিসর্জন দিতে হবে
কারণ আমি নারী, আমি অব পারি ।
ঘে ঢাকরি না করলে বনবে
আরামে মেয়ে মোটা ইচ্ছে ,
ঢাকরি করে রাতে বাড়ি ফিরলে বনবে
আমি দুশ্চরিত্রা, প্রতিবাদ না করলে
বনবে আমি অসুখেই মারাপ
উই সবকিছু আমাকে সইতে হবে
কারণ আমি নারী, আমি অব পারি ॥

উত্তরা সূত্রধর
বি.এড. প্রথম বর্ষ

आत्मविश्वास

जुगमगा रहा कदम किन्तु
विश्वास है हमें खुद पर
संभाल लेंगी खुद की हाक दिन
मिल रही हर कदम पर घर
लेकिन विश्वास है जीत
मिलेगी हाक दिन अवश्य
विश्वास है उस परमात्मा पर
उनके विश्वास पर भी
विश्वास है हमें जो
हम पर विश्वास कर बैठे
उनके विश्वास की वृद्धि
है ना है नहीं जिसने
हम पर अछूत विश्वास किया है ,
इतना विश्वास है खुद पे
हारी हुई बाजी जीत लेंगी हम।

सरिता कुमारी महनी
वि. ५३. प्रथम वर्ष

आज की शिक्षा व्यवस्था

कागजी डिग्रियों का मेला है,
ज्ञान नहीं बस रत्तने का मेला है।
गुरु - शिष्य अब रिश्ते नहीं रहे
शिक्षा भी अब धापा का खेल है।

आज की शिक्षा व्यवस्था ब्रह्म विषय है; जो समाज के
हर वर्ग को प्रभावित करती है। शिक्षा किसी भी देश की सीमा
दौरी है। परन्तु जब यही व्यवस्था अपने मूल उद्देश्यों
से भटकने लगी तो चिन्ता का विषय बन जाती है।

वर्तमान समय में शिक्षा का उद्देश्य था -
व्यक्ति के भीतर ज्ञान, नीतिकला, संस्कार और सपने
समझने की शक्ति विकसित करना। जीवन जीने
की कला भी सीखता था, पर आज की शिक्षा व्यवस्था
केवल डिग्रियाँ और अंकों तक सीमित होती जा रही
है। कुल रहता मारने की मजबूर है। क्योंकि
परिष्ठा प्रणाली हाथी है। जो रचनात्मकता को नहीं।
कौन किहना ज्यादा अंक प्राप्त कर रहा है बस यही
देखा जा रहा है और उसे ही सुख दिया जा रहा है।
शिक्षा का उद्देश्य केवल नौकरी पाना नहीं। बल्कि
समाज को बेहतर बनाना होना चाहिए। जब तक
हम शिक्षा के मूल उद्देश्य को नहीं समझेंगे तब तक
विकास की बात अधूरी ही रहेगी, क्योंकि शिक्षा वह
दोष की रोशनी है जो केवल घर के किसी को
की रोशनी नहीं देती बल्कि पूरे कमरे को अपनी
रोशनी से जगमगाती है दिया जलाना ही उदना ही
फैलना और अपनी ज्ञान की रोशनी से अज्ञानता
नाम अधिकार से हमें मुक्ति मिलेगी।

शरिता माहातो
वि. ५३ प्रथम वर्ष

